Anticipația

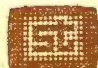
Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

A.E. van VOGT

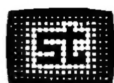
Făuritor de univers

****

488

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

S O C I E T A T E A
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat funcţionînd sub egida Departamentului Ştiinţei din cadrul Ministerului Învăţămîntului şi Ştiinţei înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie

IOAN ALBESCU

GABRIELA BULIGA

TITI TUDORANCEA

Anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă S.F. (Nr.487/1992), editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" S.A.

Redactor şef: VIORICA PODINĂ
Redactor literar: MIHAI DAN PAVELESCU
Tehnoredactare computerizată "Ştiinţă & Tehnică" S.A. : CONSTANTIN D. PAVEL
Coperta: WALTER RIESS
Difuzarea: CORNEL DANELIUC (telefon 17.72.44. sau 17.60.10. int.1151)

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 17.60.10. sau 17.60.20. interior 1208 sau 1151

Tiparul: Regia Autonomă a Imprimeriilor - Imprimeria "Coresi", telefon: 17.60.10. sau 17.60.20. interior 2411

ABONAMENTELE se pot face la oficiile poştale (în "Catalogul publicaţiilor interne" pe anul 1992 revista "Anticipaţia" se află la poziţia 267) precum şi direct la redacţie. Abonamentul va fi expediat sub formă de colet poştal la adresa indicată.

PAGINILE EVIDENŢIATE CU SIGLA "MTS" SÎNT REALIZATE ÎN COLABORARE CU MINISTERUL TINERETULUI SI SPORTULUI, ÎN CADRUL PROGRAMULUI NAŢIONAL DE STIMULARE A CREATIVITĂŢII TINERILOR.

MEUSA

de MIHAIL GRĂMESCU

1

Insula Meusa evoluează prin amurgul cenuşiu al fluviului. Algele albastre unduiesc leneş în urmă, fluturate de curenţi, în bărbi prelungi: relicve ale pan-spermiei cu care fusese pregătită venirea colonizatorilor. Deversate pe planeta pustie şi ostilă oricăror alte forme, algele cuprinseseră mai întîi Oceanul, împotmolind acum şi Estuarul. Urcau pe gura fluviului, către Noapte, cu duhoarea lor de putred şi jilav.

Meusa coboară agale, purtată de curentul principal. Ultimele generaţii de pe insulă abia dacă au mai întrezărit umbra ţărmurilor fluviului proiectată la limita unghiului vizual, pe Orizontul de acolo de sus, unde trebuie să ridici ochii, aplecînd capul pe spate, ca să-l poţi vedea.

În rest, numai apa cenuşie din vadul obturat de alge.

Dar înaintează! Încă înaintează! Şi umbra ţărmurilor de dincolo de universul de apă

tulbure alunecă vîscos spre abis, deschizîndu-se înainte, ca un canion către Ocean.

Valuri mărunte bat în stelajul metalic, erodat de vreme. **4-Vînt** *Doarme, cu ochii deschişi aţintiţi către bărbile albastre de alge unduind tot mai late pe suprafaţa cenuşie a fluviului, în urma Meusei.* **4-Vînt** *Doarme şi Visează portretele-de-vis ale Bătrînilor săi, care au Cunoscut şi, de aceea, îşi puteau Aminti-în-urmă mult mai departe şi mult mai mult decît reuşea ei,* **4-Vînt**, *în urma unei experienţe de o-viaţă-bogată. Ceea ce ştiau ei, Bătrînii, era mult mai presus de Cunoaşterea unei experienţe de-o-Viaţă.*

„Vom duce pe ape o-viaţă-bogată, printre alge albastre şi păsări de larg!" spuneau ei, Bătrînii, adesea, cu toate că generaţia lor nu ajunsese încă să vadă bărbile uriaşe ale Estuarului; iar cît despre păsări, nici el, **4-Vînt**, *ba nici fiii lui nu aveau să ajungă (încă) să le vadă.*

„Vom duce o-viaţă-bogată!", repetaseră Bătrînii, cu o convingere de nezdruncinat, de parcă ar fi fost Posesorii unor Cunoştinţe mai presus de fire, beneficiari ai unei Amintiri dintr-o existenţă mai amplă decît le putea furniza o-viaţă-pe-Meusa sub cerul ca un fund-de-sac al Planetei atît de monstruoase încît, curbura sferei ei fiind extrem de mică, Orizontul acoperea în asemenea măsură unghiul-de-vedere al observatorului că, dincolo de întinderea vastă ce te înconjura, te simţeai scufundat ca într-un fund-de-sac ale cărui buze se deschideau **deasupra**, *pe cerul unde stelele ocupau poziţii aproape imuabile, oricum, absolut fixe într-o-singură-viaţă.*

Privind în urmă la apa tulbure a fluviului, **4-Vînt** *Dormea, afundîndu-se tot mai adînc în Trecut.*

4-Vînt *Dormea şi Visa.*

Îşi Amintea.

2

Din ce în ce mai departe...

Pînă undeva, la Clipa din Istoria speciei sale cînd, reactivată de Memoria Somnului Amintirii, Bătrînii - din - care - pogora descindeau.

4-Vînt *Dormea cu ochii deschişi aţintiţi către bărbile albastre în care se înfiripau păsări mari şi albe, aşa cum nici el, nici fiii săi nu văzuseră şi nici nu aveau să vadă niciodată în viaţa lor. Păsări imense, cîrîind. Păsări care zburau în înalturi de unde pogorau să se aşeze alături de el, printre schelele scufundate de la pupa Meusei.*

Şi apoi se făcea că parcă însuşi **4-Vînt** *ar fi zburat cu aripi argintii, metalizate. Din ce în ce mai repede, printre stelele unui cer fără de limite, negru, brăzdat de sclipetele razelor multicolore străfulgerate de viteza căderii lui impetuoase.*

Şi era de parcă nu s-ar fi ridicat de pe Planeta cu Orizontul ca un fund-de-sac, ci de pe o Planetă unde nu existau fluvii atît de vaste încît să nu poată fi străbătute de curgerea lor nici de o-singură-viaţă, nici de treizeci-de-generaţii succesive la bordul unei insule cum era Meusa.

Păsările zburau, şi **4-Vînt** *privea prin ochii lor de cristal, unde întrezărea cerul negru ca o formă gigantică, opacă. Umbra gravita împrejurul unei stele roşii ca un foc ce-şi flutura alene prin Univers braţele şi limbile de vîlvătaie desprinse din trupul său incandescent.*

Forma întunecată şi masivă expunea mereu o singură faţă soarelui roşu. Forma întunecată, de care se apropia, nu se rotea împrejurul axei sale şi numai aşa îşi putea păstra atmosfera vineţie ce o învăluia şi pe care altfel fără îndoială că ar fi pierdut-o din pricina atracţiei slabe de la suprafaţa îndepărtată şi a vitezei uriaşe ce ar fi căpătat-o la margini cea mai mică mişcare a nucleului, dezvoltînd inerţii colosale.

Pe partea luminată a marii Planete se zărea o formaţiune cristalină, strălucitor de albă.

Dar păsările treceau repede, înainte de a se putea distinge ce anume...

Păsările se afundau în conul de umbră.

Acolo, în adînc, doar din cînd în cînd irumpeau fulgere albastre, care atrăgeau păsările cu un magnetism necunoscut.

Mai departe **4-Vînt** *se temea să-şi Amintească urmarea şi păsările albe şi blînde pluteau iar împrejurul său, germinate de Visul cu ochii deschişi din barba Estuarului pînă cînd Memoria-ancestrală-re-activată se frîngea şi o teamă cumplită îl determina pe* **4-Vînt** *să-şi dea strădania de a Uita. Hăul de stele din mintea lui* **4-Vînt** *se adîncea paralizant şi în Memorie răsărea cuvîntul tainic, de neînţeles: „Accident", de care era legată (în vreun fel incomprehensibil) existenţa lui pe lume, aici şi acum.*

În vis, dacă nu reuşea să-l spulbere suficient de repede, năvăleau (făcîndu-l să se cutremure de oroare) vînzolelile colosalelor încolăciri din Întunericul deplin al unei Nopţi Eterne, în care greaţa cumplitei prăbuşiri îl făcea să icnească involuntar.

4-Vînt *tresărea prin somn. Păsările albe şi blînde se adunau iarăşi împrejur, călăuzindu-l cu bătăi uşoare de aripi şi cîrîituri răguşite către o poartă înceţoşată de semiobscuritate de amurg răsfrîntă în apa fluviului tulbure din care schelele scheletului Meusei se înălţau proaspete, ca noi.*

Pe ţărmurile abrupte Colebre uriaşe, ca nişte insecte de aluminiu-titan, scormoneau cu fălci de crom-organic galerii complicate, dantelate, din care picioarele Meusei îşi înălţau osatura, crescînd parcă din mîlul

străfundurilor de braţe de metal-organic poliarticulate şi goale pe dinăuntru. Sub cerul de cobalt, stelele fixe permiteau orientarea în spaţiu cu o precizie atît de deplină că vreme de treizeci de generaţii după aceea, în aval, nu aveau să se mai rătăcească niciodată, astfel încît, la trezirea din Somnul Amintirii, **4-Vînt** *se regăsea la Pupa Meusei, rătăcind cu privirea înlăcrimată printre algele unduind agale în urma insulei, marcînd trecerea Meusei de-a lungul Estuarului, către Ocean.*

4-Vînt *se apleacă, dă la o parte cu dosul mîinii algele de la suprafaţă şi îşi cufundă faţa în apă.*

Acolo, în adînc, iată!, înotătoarele aurii ale vieţuitoarelor sălăşluind sub insulă! Sau, cine ştie?, poate chiar înotătoarele Meusei, care o purtau în drumul ei triumfal către Oceanul de sub Lumină.

Şi **4-Vînt** *îşi pune întrebarea: „Dar înainte de aceste treizeci de generaţii?". Înainte de aceste treizeci de generaţii de insulari a căror Memorie* **4-Vînt** *o poate încă re-activa Dormind cu ochii deschişi Somnul Amintirii, înainte de cele treizeci de generaţii de cînd specia Visează păsările albe şi blînde, păsările uriaşe, care pot zbura - vreme de cîte generaţii încă despicase Meusa apa fluviului tulbure scrutînd abisul imperiului Nopţii Eterne cu ochiul ciclopic al Farului de la Babord, strigîndu-şi semnalele sirenelor de ceaţă peste pustietatea apelor scufundate în întunericul fundului-de-sac, asemeni mugetelor unui pui de pahiderm titanic rătăcit în începutul de lumi al Universului străin şi ostil?*

Meusa, insula pe care vieţuiau ei, exista oare dintotdeauna? Sau se desprinsese cîndva din Ţărmurile care abia se mai întrezăreau acolo sus, la limita cea mai înaltă a Orizontului ca o gură-de-sac?

Bătrînii care promiseseră că „Vom duce pe ape o-viaţă-bogată", vreme de cîte generaţii încă? (de care ei, Bătrînii, poate că-şi mai aminteau), coborîseră din Imperiul Nopţii, tot mai jos, către Crepusculul veşnic (şi, prin el, **4-Vînt** *şi, prin generaţia sa, mai departe, către Zorile ce se întrezăreau deja, trandafirii, la ieşirea Estuarului către Oceanul albastru de alge).*

Cunoscuseră Bătrînii modalitatea de a conduce conştient Meusa şi o călăuziseră cumva prin desişul albastru împînzind de dedesubt suprafaţa tulbure? Sau Meusa alunecase întotdeauna de la sine, dusă de curentul leneş al Fluviului? Fiindcă altfel cine, cum şi cînd ar fi putut să o disloce din mîlul continentului scufundat spre a o dirija către Vadul fluviului menit să o poarte către Ocean vreme de treizeci de generaţii, către Lumină?

Treizeci de generaţii la rînd visaseră păsările mari şi albe, Dormind Visul Amintirii printre schelele picioarelor de metal-organic scufundate în mîl ale Meusei erodată de timp şi îmbîcsită de mocirla algelor putrezind atîrnate în urmă, dar **cine** *şi* **cum** *înălţase construcţia, dacă era, într-adevăr, o construcţie? Cîte generaţii (încă!) înduraseră titanica edificare menită să înfrunte fluviul într-o călătorie către Unde? şi De Unde veniţi?*

Şi înainte de a se deprinde a se-nveşmînta în ţesătură aspră de alge, înainte de a se se deprinde să se înfăşoare în înotătoare solzoase, intens aurii, de vieţuitoare de adînc (pe care le vînau cu lănci din aşchii-de-metal-organic, smulse din eşafodajul Meusei), Bătrînii, care aspiraseră, fără îndoială în suflete, Bătrînii oare cum se apăraseră de frigul teribil care bîntuia în Împărăţia Nopţii Eterne?

Şi, chemat ca de o Amintire Uitată, către Prova, unde Meusa despica valurile cenuşii ale fluviului tulbure către un ţel nebulos, **4-Vînt** *şi-a luat femeile şi copiii şi a părăsit vatra strămoşească.*

Cu copiii în cîrcă, cu bărbaţii purtîndu-şi în cumpănă lăncile de metal-organic smulse din osatura insulei, cu femeile înfăşurîndu-şi hlamidele grosolane în jurul burţilor umflate - aşa a plecat familia lui **4-Vînt** *de la Pupa Meusei către Prova, părăsind ţinuturile tradiţionale (bîntuite de crabii albi care mişună prin algele putrede) urniţi de un vis cu păsări.*

Aceasta s-a petrecut pe vremea generaţiilor care mai visau încă păsări.

3

Au străbătut pasarelele înalte ale Platformei, urmăriţi de clipocitul de sub picioarele de sprijin ale Meusei. De pe ţărmurile abrupte, rotunjite, se zăreau trilobiţii care-şi trăgeau greoi din ape, pe panta circulară a Plajei, trupurile ţestoase, într-o încercare disperată de a cuprinde Meusa. Localnicii îi izbeau neîncetat cu căngile, sfîşiind chiulasele chitinoase din care se înălţa izul putred de animale de adînc. Mălurenii izbeau cu furie în invadatori, stîrnind în ţărm ecouri îndepărtate de gol. În lupta lor neîncetată, locuitorii aceştia ai Meusei sileau gînganiile monstruoase să se desprindă şi să-şi dea drumul înapoi în fluviul tulbure, unde înotătorii cei iuţi ai apelor îi sfîşiau hulpavi, furîndu-i în adînc.

Pe Ţărmuri, mai mult decît oriunde altundeva pe insulă, domnea o mizerie de nedescris. Femeile, deformate de muncile grele, se deprinseseră a se lăsa tăvălite de călătorii grosolani rătăciţi prin locurile acestea sălbatice de prin întreaga Meusă. Bărbaţii lor, apatici şi cruzi, nu erau decît o

adunătură fără căpătîi, mereu pe picior de plecare, dar fie de lene, fie obişnuiţi cu propria decădere, de aici nimeni nu mai pleca niciodată. Abrutizaţi de ameninţarea perpetuă a morţii scîrboase, locuitorii ajunseseră a se amuza macabru pe seama celor mai slabi, care cădeau, fiindcă aici un singur moment de neatenţie este suficient: fălci stufoase şi ascuţite te apucă într-o clipă, să te tîrască irezistibil cu ele în mîzga colcăitoare a fluviului.

Cu cît înainta familia lui **4-Vînt** *către Platforma Înaltă a Meusei, cu atît populaţia devenea mai numeroasă, iar moravurile se îmblînzeau. Pe pantele Aripilor Dorsale adăposturile aşezărilor deveniseră extrem de dese, iar despre cei de aici se putea afirma fără reţinere că erau de-a dreptul înstăriţi, fiind cu toţii, fără excepţie, frumoşi şi bine întreţinuţi la trup.*

Dealurile circulare centrale ale insulei se sprijineau pe terasa joasă. Sub schelele deschizîndu-se din loc în loc, apa clipocea îndepărtat.

Dincolo de ultimele aşezări s-a deschis cîmpul de cultură, unde lanurile de graminee văluresc pînă la Muntele triunghiular de la Prova.

Cînd **Rive-Ana,** *fiica lui* **4-Vînt**, *a ajuns în locurile acestea, se făcuse de vîrsta măritişului. Rive-Ana mai visa încă păsări. După ce a rămas grea, familia lui* **4-Vînt** *a fost nevoită să poposească din ce în ce mai des, să se odihnească, spre mulţumirea celorlalţi din grupul ce pornise împreună cu ei spre Prova. Cînd se adunau în jurul focurilor să se încălzească,* **Rive-Ana**, *nu o dată, izbucnise-n plîns, neconsolată, strîngîndu-şi împrejurul pîntecului toga de împletitură aspră de alge moştenită de la mama ei.*

Cu cît înaintau spre Prova, materiile depuse acopereau schelele cu un strat aluvionar din ce în ce mai gros. Aici începea zona agricultorilor: cultivatorii deprinşi a înfrunta vitregiile muncii lor umile şi fără de sfîrşit, care le deforma trupurile şi membrele, dar nu şi sufletele generoase.

Călătorii porniţi către Prova poposesc pe marginea drumului, alături de vizuinile strîmte ale sedentarilor, să-şi primească tainul de fiertură cu care sînt omeniţi pe aici străinii înfăşuraţi în mantii albastre de vînători acvatici. Copiii sedentarilor pîndesc, mînaţi de curiozitate, somnul sub cerul liber al transhumanţilor. Rive-Ana s-a pierdut printre femeile stepei, iar bărbaţii s-au adunat cu bărbaţii pustei în cerc şi, sprijiniţi în lăncile lor lucioase şi grele de metal-organic, ascultă îngîndurați sau se antrenează în discuţii, povestindu-şi unii altora despre munca şi întîmplările trăite sau auzite.

- Veniţi de departe? îl întrebă pe **4-Vînt** *un unchiaş cu părul coliliu şi mîinile boante, cu unghiile înnegrite de pămînt.*

- Da. Tocmai de la Pupa, răspunde **4-Vînt**.

- Umblă zvonul că în faţă, la Prova, Estuarul ar fi înecat de alge şi că tot Estuarul ar fi, din pricina asta, albastru, pînă la Ocean, aşa comentează cei mai bătrîni, cei care, înainte de a se stabili aici, au mai văzut, poate, Ţărmurile insulei, scăldate de apa cenuşie a fluviului tulbure.

- Da, confirmă **4-Vînt**. *De aici, de la voi, nu se zăreşte încă, dar de la noi, de la Pupa, şi chiar de pe Platformele Joase, se zăreşte Rîul-de-Alge, ca o cărare albastră brăzdînd Estuarul şi urcînd pînă la Orizont, deasupra capului.*

- Şi asta de cînd? De cîtă vreme încoace a început? întrebă, emoţionat, un tînăr cu faţa suptă, ca săpată-n lemn.

- De nici nu mai ţin minte cînd, spune **4-Vînt**. *Eram încă foarte tînăr, nici nu mi se născuse cel dintîi moştenitor al Speranţei cînd au început să apară primele bărbi de alge. Bătrînii însă ne promiseseră că „Vom duce pe ape o-viaţă-bogată, printre alge albastre şi păsări, în Lumină". Nu vă mai aduceţi Aminte? Pe aici, pe la voi, nu Visează nimeni Amintirea păsărilor?*

- Eheil oftează cu năduf un moş, de cînd n-am mai văzut eu Ţărmurile! Eram un copil cînd am călcat ultima dată pe Platformele Joase. Am zis că vin aici, pe Platformele Înalte, doar pentru cîtăva vreme, să mă mai consolidez un pic, şi, iată, viaţa a trecut ca fumul şi eu n-am mai făcut nimic altceva pe lume. Am trăit tot timpul ca într-o lungă şi de neînţeles aşteptare.

Moşul are dinţii hîrbuiţi în gura ştirbită de lipsa de var a Înălţimilor. Cei de pe Platformele Joase, care se pot hrăni cu melci şi scoici, au dinţii mai tari şi trupurile mai albe şi mai curate, nu ca agricultorii, cu pielea înnegrită de lutul stepei şi de muncile cîmpului. Deşi din aceeaşi generaţie, **4-Vînt** *şi cultivatorul păreau de vîrste deosebite, fiindcă* **4-Vînt** *îşi păstrase vioiciu nea mădularelor şi ochii limpezi, de locuitor al Ţărmurilor.*

4

În drumul către Prova au trebuit să treacă şi peste Muntele Triunghiular, potopit de păduri. La poale, din deschizătura Peşterii Tunelului Înecat se mai zăreau ieşind ruinele Marilor Maşini.

- Iată, i-a arătat **4-Vînt** *nepotului său,* **4-Vînt-şi-2,** *fiul* **Rive-Anei** *(generaţie care mai Visa încă Amintirea păsărilor), acestea sînt „ruinele* **Mono-ryului**". *Cîndva, pe vremea Bătrînilor mei, mai exista încă o maşină căreia i se spunea Liftul şi care unea Ţărmurile între ele, Pupa cu Prova.*

Pe tînăr însă nu părea să-l emoţioneze contactul cu Istoria. „Nu Cunoaşte!", înţele-

sese **4-Vînt,** *tulburat. „Tinerii nu Cunosc, nu-şi aduc Aminte, şi de aceea nu înţeleg ce poate însemna o Maşină!"*

Aşa cum nici el, **4-Vînt,** *nu Cunoştea (şi de aceea nu putea înţelege) ce înseamnă* **Cosmosul, Cerul Deschis** *sau* **Soarele.**

Pentru generaţiile lor Orizontul se limita la fundul-de-sac al uriaşei Planete unde eşuaseră, cîndva, în imperiul Întunericului. Toată forţa de concentrare a celor cîteva generaţii ale speciei, care urmaseră tragicului eveniment, se orientase numai şi numai către efortul general de a se salva, de a răzbi cu Meusa, în derivă, pe fluviul tulbure, pînă la Estuar, către Oceanul de sub Lumină. În ce scop? Nimeni nu-şi mai aducea Aminte.

5

Locuitorii pădurilor din munte erau stirpea cea mai temerară şi mai primejdioasă de pe Meusa. Ei trăiau din vînătoarea de **Descendenţi***; o specie animalică îmblănită care se pitula prin hăţişurile arbuştilor cu esenţă lemnoasă ce invadaseră în ultimele treisprezece generaţii Muntele Triunghiular. Despre* **Descendenţi** *se spunea că răzbiseră din străfundurile Meusei de puţină vreme (nici 4 generaţii), prin nişte canalicule din vîrful muntelui. Erau complet orbi şi părul alb izbucnea din ei stufos şi zburlit. Se hrăneau fără discernămînt, cu orice fruct arboricol, cu frunze şi chiar şi cu pămînt de sedimentare.*

Puii firavi ai acestor animale neevoluate mai păstrau încă atavismele unor (sau, cine ştie, embrioanele viitoarelor) organe de văz rudimentare, care se stingeau însă curînd după naştere. Progenitura acestor supravieţuitori ostracizaţi era atît de gingaşă şi îşi păstra dependenţa maternă atît de îndelungat timp încît se poate presupune că, la origine, **Descendenţii** *vor fi provenit dintr-o specie care beneficia de condiţii mult mai puţin aspre de mediu, fiindcă altfel este lesne de înţeles că s-ar fi stins încă din zorile tenebroase.*

Animale paşnice, **Descendenţii** *puteau fi vînaţi cu uşurinţă de către munteni. Singurul risc îl reprezentau labele vînjoase ale masculilor, de a căror strînsoare ucigaşă nimic nu te-ar mai fi putut salva. Dar ar fi trebuit să fi şi foarte lipsit de dibăcie ca să te laşi înşfăcat de mişcările lente, pe pipăite, ale acestor animale proaste.*

Dar nici fiarele şi fructele pădurii de pe Muntele Triunghiular nu reprezentau o rezervă alimentară suficientă pentru a hrăni o populaţie prea deasă, aşa încît singura zonă de pe Meusa într-adevăr propice unei aglomeraţii permanente, cu adevărat urbane, rămînea Prova, către care se îndrepta familia lui **4-Vînt,** *ostenită de atît de lunga cale bătută.*

6

Mont-Ana, *soţia lui* **4-Vînt-şi-4**, *fiul lui* **4-Vînt-şi-3**, *nepotul* **Rive-Anei**, *fiica lui* **4-Vînt**, *care-şi mai amintea încă în Vis păsările şi faptul că sînt pionieri ai unei lumi dedincolo-de-întuneric (dar ei nu mai ştiau cum ajunseseră aici şi considerau, totuşi, că specia lor este de provenienţă perenă, de pe undeva din Imperiul Nopţii Eterne), a născut pe* **4-Vînt-şi-5**, *strănepotul lui* **4-Vînt**, *în pădurile alpine de dincolo de piscurile de argint ale Muntelui. Evenimentul a silit această ramură a familiei (împreună cu Moş* **4-Vînt**) *să se răzleţească de restul grupului. Ei au poposit pe panta dinspre Prova, în apropierea unui rîu de munte, şi i-au urat noului născut, la ursită, să vadă Lumina Zilei.*

Femeile lui Moş **4-Vînt** *se stinseseră una cîte una de-a lungul drumului, dar bătrînul afirma că nici nu mai avea nevoie de ele.*

Cei cinci au stat acolo în sălbăticie pînă cînd **4-Vînt-şi-5** *a crescut suficient cît să suporte greutăţile drumului mai departe. În aşteptare, adulţii, presaţi de timp, se căţărau uneori în vîrful esenţelor lemnoase ale pădurii şi scrutau nostalgici zarea cea fără de fund.*

De pe Muntele Triunghiular, Orizontul se desfăşura, dezvăluind vederii partea abruptă, pînă la Prova Meusei ce despica Estuarul albastru către deschiderea de sub Lumină a Ocenului cel fără de sfîrşit. De aici se mai întrezăreau şi înălţimile Continetului Nopţii flancînd pîlnia Estuarului chiar la limita cea mai înaltă a Orizontului, aproape deasupra capetelor lor.

Şi undeva, în zare, înaintea insulei, cerul străluminat al Zorilor de deasupra Oceanului.

7

Cînd au ajuns în Oraşul de la Prova, Moş **4-Vînt** *surzise şi era deja foarte bătrîn. Picioarele abia dacă îl mai duceau. Dar s-a bucurat că i-a fost dat să scruteze orizontul albastru, nemărginit, dinaintea insulei. În fiecare zi se ducea pe Faleză cu* **4-Vînt-şi-5** *şi rămînea acolo vreme îndelungată, cu ochii pierduţi în geana de lumină a Răsăritului, pînă cînd copilului i se făcea foame şi trebuiau să se întoarcă în Oraş.*

Oraşul reprezenta o supraaglomeraţie pestriţă, denumită în bătaie de joc de către ceilalţi locuitori ai insulei „Cei care cotrobăie prin gunoaie". Noii veniţi se pripăşeau, îndeobşte, în hrubele de la poalele Muntelui şi doar treptat reuşeau să promoveze în protipendada tradiţională de pe Faleză.

Locuinţele întunecoase şi strîmte îl deranjau cel mai tare pe Moş **4-Vînt**, *obişnuit să hălăduiască pe sub picioarele de metal-*

organic ale Teraselor Joase de la Pupa. Mereu se plîngea de zgomot şi de lipsa de confort a marii aşezări.

În schimb, tinerilor viaţa civică li se părea deosebit de atractivă. Ei îşi petreceau timpul scotocind prin relicvele din adîncul hrubelor de locuit, minunîndu-se de tot felul de maşinării ciudate, ale căror utilităţi se pierduseră în negura trecutului, dar care erau „frumoase şi interesante". De asemeni, ei participau frecvent la adunările populare, împărtăşind speranţa exprimată de cei mai vizionari, care prognosticau că Meusa va răzbi în curînd la Lumină, sub cerul care se va deschide larg cît să-l cuprinzi cu privirea.

Pe ţărmul de la Prova viaţa era mult mai trepidantă decît în restul insulei. Zilnic se întîmplau incidente pline de profunde învăţăminte: accidente, ambuscade, lupte intestine între cei noi şi tradiţia cu pretenţii elitariste, iar curenţii iuţi de sub bord furau frecvent pe cîte unul din temerarii ce se aventurau pe strapontinele înaintate în larg. Cei căzuţi erau răpiţi îndată de apa colcăind de o viaţă obscură care-şi ridica din cînd în cînd deasupra braţele unor creaturi teribile ce trăgeau fulgerător de pe ţărmuri pe imprudenţii rătăcind fără ţel prea aproape de mal.

Numai urmărind iuţeala cu care cei căzuţi rămîneau în urmă puteai intui viteza fantastică de deplasare a Meusei, fiindcă altfel, în cadrul natural grandios ce înconjura insula, ai fi putut crede că, împotmolită în alge, Meusa, nemişcată, a eşuat din drumul ei tenace către Ocean.

8

Existau mai multe edificii uimitoare la Prova, dar cea mai interesantă construcţie rămînea totuşi Farul: un reflector capabil să mături cu snopurile sale de raze orbitoare întinderea vastă de dinaintea Bordului. Fasciculele lungi de lumină fuseseră menite, pe vremea cînd Meusa mai rătăcea încă prin tenebrele Imperiului Nopţii, să dezvăluie vederii Calea şi să pună pe fugă monştrii ce bîntuiau fluviul cel tulbure (sau, cine ştie? poate să dezvăluie navigatorilor, din timp, eventualele praguri subacvatice sau stîncile al căror impact ar fi putut primejdui evoluţia Meusei).

Cuplată în interior cu Farul printr-o legătură invizibilă, dar flagrantă şi, pare-se, **inteligentă**, *era Sirena-de-ceaţă, al cărei muget sfredelitor era menit să alunge monştrii tenebrelor, ca să deschidă cale liberă Meusei. Ori de cîte ori, nu se ştie de ce simţuri necunoscute avertizată, Meusa presimţea (ca o fiinţă vie) apropierea vreunor obstacole depăşind o anumită limită, Sirena-de-ceaţă urla prelung şi locuitorii insulei resimţeau ameţeli şi greţuri puternice, pricinuite de devierile bruşte de la direcţia de înaintare.*

9

După moartea lui **4-Vînt**, *familia sa numeroasă şi-a readunat cele două aripi ale sale în blocurile de deasupra Falezei, cu vederea cea mai bună către larg. Peste ani şi ani, zonei acesteia avea să-i rămînă denumirea de „cartierul* **4- Vînt**".

Prin firidele construcţiilor poliedrice, atît de erodate pe alocuri încît algele năvăleau în trombe prin spărturi, briza matinală bătea fără încetare, amară, stîrnind un vuiet adînc în metalul adormit sub stratul gros de depuneri aluvionare.

Aici a aflat-o **4-Vînt-şi-5** *pe* **Ter-Ana**, *îndepărtata sa verişoară din ramura familiei* **4-Vînt** *care o luase înainte la trecerea Muntelui Triunghiular.* **4-Vînt-şi-5** *era înalt, cu părul şi pielea deschise la culoare (ca toţi urmaşii locuitorilor de la Pupa).*

Ter-Ana *era plăpîndă şi scundă de statură, cu plămînii mîncaţi de aerul otrăvit al răsuflării dinspre larg, ceea ce le conferea locuitorilor de la Prova acea tristeţe melancolică şi deprimantă atît de caracteristică Orăşenilor.*

Totuşi ce doi strănepoţi ai lui **4-Vînt** *s-au plăcut, simţindu-se atraşi unul către celălalt de o aspiraţie comună, ca o Amintire, aşa încît, pînă la urmă, ei aveau să rămînă împreună în aşteptarea Răsăritului, care nu mai putea întîrzia prea mult, fiindcă cerul înalt al Orizontului dinaintea Meusei se împurpurase acum ca de sînge, iar Estuarul se lărgise în asemenea măsură, invadat de apele albastre şi calde ale Oceanului, încît ţărmurile nu se mai zăreau nicăieri, oriîncotro ţi-ai fi rotit privirile căutînd deasupra capului, către buzele netede acum ale gurii-de-sac a Planetei.*

Tot mai des se ridicau acum din Valuri fiinţe uriaşe, cu gîturi prelungi şi subţiri, de care algele putrede albite de decompoziţie atîrnau în coame pletoase pînă deasupra apelor. Ochii orbi ai acestora nu zăreau sclipirea farului şi capetele lor ridicate din ceaţa zorilor la înălţimi ameţitoare, nu o dată, ajungeau să mături cu coamele lor de alge plajele Ţărmurilor Meusei. Numai mugetele Sirenei-de- ceaţă mai goneau teribilele făpturi ce rătăceau la ieşirea Estuarului spre Ocean.

Monştrii erau, însă, din fericire, blînzi şi docili. Fiinţele mult mai mici, dar vorace care colcăiseră în apele cenuşii ale marelui fluviu tulbure nu se mai aventurau pînă aici.

De la un timp, apa sărată şi groasă de plancton se vădi hrănitoare şi astfel problema hranei a fost rezolvată pe Meusa o dată pentru totdeauna. Locuitorii zonei înalte Centrale au părăsit culturile şi s-au adunat cu toţii la Ţărmuri.

10

Fiii lui **4-Vînt-şi-5** *şi ai* **Ter-Anei** *şi fiii fiilor acestora nu au mai Visat Amintirea păsărilor. Treptat, moştenitorii Speranţei din această generaţie au ajuns să nu-şi mai Amintească de Visul lor, cînd Dormeau cu ochii deschişi, decît pe strămoşul lor* **4-Vînt**, *care Dormea pe malul fluviului tulbure, la Pupa. Ei îşi mai aminteau uneori, neclar, apa cenuşie a fluviului şi unii dintre ei chiar şi semiobscuritatea de dinaintea Zorilor. Dar aceste imagini suave se destrămau în lumina tot mai arzătoare de deasupra Oceanului.*

Cel mai adesea, strănepoţii lui **4-Vînt** *Visau corăbii cu pînze mari şi albe, precum figura emoţionantă a strămoşului lor* **4-Vînt**, *cel care părăsise pentru prima dată Vatra strămoşească de la Pupa, aducîndu-şi familia, în urma unei lungi şi grele călătorii, la Prova, în aşteptarea Răsăritului.*

11

Steaua Asar a răsărit de dincolo de apele-din-Cer atît de uriaşă încît a înroşit cu lumina ei toată gura fundului-de-sac al Orizontului Planetei. Desprinse din astru, limbi gigantice unduiau agale prin Univers, insesizabil de lent pentru o-singură-viaţă.

Întinderea nemărginită a Oceanului a deşteptat în sufletele sărmanilor supravieţuitori de pe Meusa sentimentul unei Libertăţi neîngrădite. Colectivitatea adunată la-un-loc de constrîngerile dictate de condiţiile vitrege de pe fluviul tulbure s-a împrăştiat, dispersîndu-se în eterogenităţi distincte.

Singuri sau în grup, ei au început a demonta insula în bucăţi din ce în ce mai mărunte, lăsîndu-se purtaţi de curenţii ce se ramificau în toate direcţiile pe apele calde ale Oceanului populat doar cu specii enorme, dar care nici nu-i mai sesizau pe străini.

O dată, din adînc, apele s-au mişcat, lăsînd vederii botul unui crab nemaipomenit, larg cît întregul Orizont. Fiinţa abia întrevăzută s-a scufundat apoi iar în adîncurile din care, nu se ştie de ce, urcase pentru o clipă.

12

Insula Meusa s-a dizolvat în Ocean. Mînaţi de o nemaisimţită pînă atunci fericire, oamenii se izolau din ce în ce mai mult pe peticele lor de pămînt gras, adunat între schelele metalice sustrase din scheletul a ceea ce fusese cîndva Meusa. Insule tot mai mici se lăsau risipite de curenţii din larg.

Lungită pe plajă, în pielea goală, **Ocean-i-Ana** *priveşte printre gene către profilul întunecat al bărbatului ei* **4- Vînt-şi-5**. *El şi copiii săi, adunaţi împrejur, cu apa caldă scăldîndu-i pînă la glezne, scrutează Orizontul sub focul stelei Asar, înălţată pînă deasupra capetelor.*

Nu mai Visează nici unul cînd Dorm cu ochii deschişi decît Amintirea unei bărci cu pînze, zburînd sprinten peste valurile albastre ale Oceanului.

De cîteva generaţii au renunţat complet să se mai retragă în hrubele strîmte de sub schele ca să asculte clipocitul apelor. Aşa că locuiesc cu toţii pe plajă, scăldaţi în razele fierbinţi ale stelei Asar, cufundaţi pînă la brîu în apele dulci şi hrănitoare.

Şi, dintr-o dată, pogoară din înalturi şi se apropie de ei, din nou, ca de atîtea ori în ultimul timp, albe, colosale, **păsările.**

Tot mai des, din ce în ce mai aproape, păsările albe din larg, cu zbor planat şi maiestuos, se apropie, blînde, de ei.

Dar generaţia lor a Uitat complet!

Nu îşi mai Amintesc nimic!

Nici cuvintele graiului nu le mai ştiu folosi.

Păsările uriaşe şi albe coboară, cîrîind gutural, şi sălbaticii se duc să le mîngîie aripile argintii, stîrnind reflexe metalizate sub razele de foc ale astrului Asar. Păsările au aripi pufoase la pipăit, fine, alunecoase, şi sălbaticii le îmbrăţişează, strîngîndu-se cu pieptul, fericiţi, de gîturile lor prelungi, sclipitoare şi netede.

Ridicînd ochii după ele, în această dupăamiază învăluitoare, zăriră, pentru prima dată, în depărtarea fără de afund a cerului, profilate pe buzele Orizontului de deasupra capetelor lor arse de lumina de foc, Construcţiile unei civilizaţii magnifice.

La început, nu s-au zărit decît într-un singur loc pe Orizontul circular, îngust, al gurii-înalte-de-sac a Planetei. Dar cetatea aceea îndepărtată era atît de vastă în nemărginirea ei încît, treptat, a acoperit întregul unghi vizual, ocupînd, cu prismele tăieturilor forfecate ale colosalelor ei edificii sclipitor de albe, întreaga linie de pe buza unde se îngemănau Oceanul cu Cerul.

Navigatorii-în-derivă privesc către ele, scrutînd zarea de foc, cu capetele date pe spate, fără să se întrebe „Cine a făcut, oare, Construcţiile acelea către care ne îndreptam, duşi de curent? Ale cui sînt clădirile extraordinare, lucrate în piatră albă, sclipind sub strălucirea de pojar a Stelei Asar?".

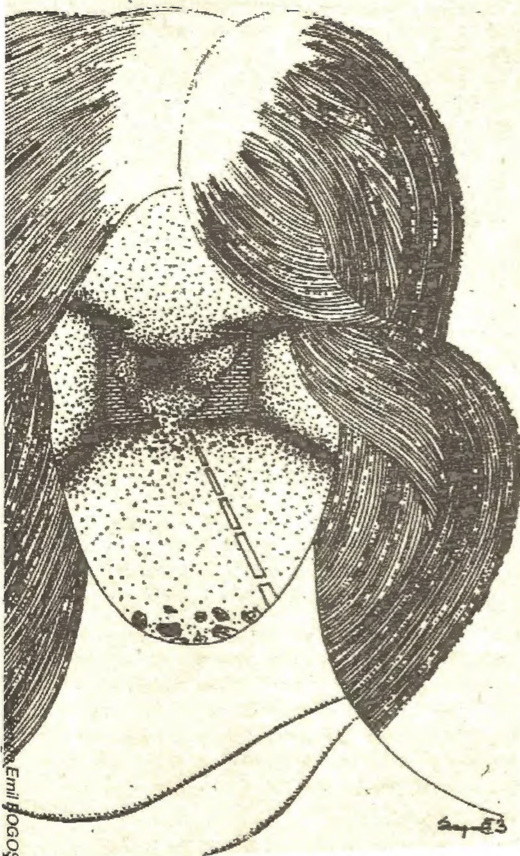
Cresc, într-un conglomerat de cristale uriaşe, acoperind Orizontul.

Păsările albe s-au făcut tot mai dese. Ele pogoară din Înalturi alături de ei, croncănind gutural, lăsîndu-se îmbrăţişate şi mîngîiate de copiii-muţi, care nu mai Visează nimic în Lumina orbitoare. Copiii ultimei generaţii, care a Uitat, total şi definitiv.

Păsările coboară din Înalturi, privindu-i cu atenţie, croncănind răguşit.

Apoi îşi iau zborul iar, cu ţipete lungi şi triste, îndreptîndu-se către construcţiile albe, care cresc mereu, apropiindu-se, de dincolo de linia înaltă a Orizontului.

MIHNEA COLUMBEANU

POEZIE PRACTICĂ

- Ce-ai făcut tu aici, copilaş?

Profesorul se încruntă, făcu un pas înapoi, dădu ocol bancului de lucru...

- Are formă humană... mormăi, contrariat.

- Da, Ştiinţa Ta, confirmă copilul, urmărindu-l cu ochii săi mari şi căprui, languroşi.

- Dar bine, micuţule, astea-s proporţii? Uită-te şi tu! Aici, şi aici... Ce-i asta? Şi-aici, pe cap, ce are?

- Aşa l-am simţit eu, răspunse blînd copilul.

- Dar e neverosimil...!

- E un poem. Nu ne-ai învăţat Ştiinţa Ta că în poezie ne putem îngădui orice?

- Ba da, copile, dar... În fine... termină-ţi poemul şi pe urmă mai vedem...

Se îndepărtă clătinînd din cap, fără să mai inspecteze ultimul banc de lucru, unde un puşti blond şi cu ochi albaştri definitiva un poem practic tot antropomorfic, maiestuos şi luminescent. Cînd ajunse la bancul său de supraveghere, Profesorul simţi înfiripîndu-i-se în suflet teama.

În drum spre bancul micului roşcovan, Responsabilul Ideolectic privi în treacăt celelalte lucrări. O machetă galactică rotindu-se încet cu graţie de balerin, un hipercub cu suprafeţele perceptibile negre, lucind în pătrate concentrice tremurătoare, simularea holografică a doi homunculi clonîndu-se reciproc, stilizat, la nesfîrşit, o mînă la scara de 4:1 compusă din micromachete tehnologice, superclonul bionic al copilului blond, cu mantia metalică, lucitoare, coborîndu-i în falduri prelungi pe trupul conic şi îngust.

- Talentaţi discipoli ai, profesore! remarcă Responsabilul, cu o voce neutră, în care nu se putea desluşi dacă vorbeşte sincer sau nu.

- Omagiez remarca, Responsabilitatea Ta!

Ajuns în dreptul bancului din colţ, Responsabilul se opri, aruncă o privire, una singură, formei de pe soclu şi se întoarse spre Profesor. Acesta se uita şi el spre poem, încă mai nedumerit decît cînd îl văzuse pentru prima oară.

- Poftim, acum s-a mai şi umflat... observă. Aici... Cînd l-a terminat, era neted...

- Ai făcut foarte bine că m-ai înştiinţat, îl întrerupse Responsabilul. Te rog să-l aduci imediat la mine pe autor, şi documentul său genetic.

Documentul nu spunea mare lucru. Parametri normali, plajă genetică de conformitate ideolectică secundară... Responsabilul îl puse deoparte şi chemă copilul înăuntru. Îi privi circumspect părul roşcat şi creţ, ochii căprui, umerii puţin cam prea înguşti, şi-şi spuse că n-ar strica să mai înainteze o notă către Comisia Centrală de Elaborare a Standardelor.

- Ia spune, prietene, i se adresă el cu blîndeţe, cine ţi-a sugerat ţie acel mod de a reprezenta fiinţa humană?

- Adîncul subtil al ideolectului meu, Responsabilitatea Ta, răspunse copilul cu glasul său uşor cîntat, ce anunţa apropierea adolescenţei. Am meditat la frumuseţea supremă a humanului şi am simţit

forma aceea ca metaforă stilistică reprezentativă...

- Ai mai întîlnit vreodată asemenea reprezentări?

- Am mai cunoscut poeme care prezintă modificări ale înfăţişării fiinţei humane, dar niciodată în felul în care am făcut-o eu.

- Ştii ce semnificaţie are forma humană pe care ai creat-o?

- Presupun că nici o semnificaţie anume. Este o metaforă poetică reflectînd, cel mult, modul meu personal de a percepe esenţa abstractă a humanităţii...

Responsabilul tăcu cîteva momente, cu privirea fixată în ochii limpezi ai copilului. Analiza sonoră şi vizuală îl convinsese că acesta era sincer. Îşi apropie apoi, încet, pleoapele, pînă ce ochii săi se transformară în două mici lame cenuşii şi murmură:

- Ai perfectă dreptate, prietene. Poemul tău practic îşi exprimă cu cea mai mare claritate concepţia despre fiinţa humană...

ORDIN

(STRICT CONFIDENŢIAL - se codifică în parametri cifrici)

În scopul accentuării conformităţii ideolectice a sistemului educaţional şi prevenirii apariţiei şi propagării oricăror concepte humanologice nocive, pe baza celor constatate cu ocazia inspecţiei din ziua 8.3.3449 în atelierul de poematică practică al celulei educaţionale 4.4., se vor lua următoarele măsuri:

- dezintegrarea în termen de o zi de la recepţionarea prezentului ordin a tuturor copiilor de indicativ 4.4.1 - 10 împreună cu profesorul de indicativ 4.4. şi a lucrărilor de poezie practică de indicativ 4.4.1 - 10;

- clonarea pe plajă genetică de conformitate ideolectică primă a zece indivizi şi atribuirea unui profesor de conformitate ideolectică primă, autentificat din partea Comisiei de Control Ideolectic Central;

- măsuri suplimentare de supraveghere a activităţii laboratoarelor de embriocultură;

- intensificarea supravegherii ideolectice a activităţii educaţionale şi asimilative şi raportarea promptă către Serviciul de Responsabilitate Ideolectică al organului educaţional a oricăror reprezentări deformate ale fiinţei humane, în special dacă vor prezenta una sau mai multe dintre următoarele caracteristici:

- accesoriu ornamental capilar hiperbolizat,

- accentuare nejustificată a curburilor pelvice,

- accentuare nejustificată a îngustimii segmentului lombar,

- accentuare nejustificată a convexităţii sacral-coccigiene,

- bombare permanentă sau periodică a abdomenului,

- protuberanţe-pereche pectorale nefuncţionale.

8.3.3449

S.R.I.
R.I.
ss indescifrabil

COTIZO DRAIA

TRANSFORMAREA

Cădea, în sfîrşit... Putea să-şi dea seama de asta din trepidaţiile modulului, glisînd brutal printre straturile de densităţi diferite; suprasarcina o strivea, făcînd-o să respire ca un animal mic şi speriat. Viziera se înnegrise automat, protejîndu-i ochii de strălucirea norului de plasmă ce o înconjura. În luciul ei, Tayta desluşea un chip tremurînd, cu dinţii încleştaţi, cu pielea trasă hidos de pe pomeţi, cu priviri de disperată. ISM-ul, acel soi de paraşută blestemată ce o purta acum într-un picaj fără întoarcere, zăbovise în vid aproape o oră, înainte de a se angaja pe traiectoria balistică. Fusese o oră cît un secol pentru Tayta; i se păruse că va rămîne pe veci orbitînd în jurul planetei, care i se boltea deasupra capului ca un uriaş balon multicolor. O senzaţie înspăimîntătoare. Viaţa de acolo era atît de diferită încît devenea ucigătoare pentru biologia unui fragil corp uman; deşi probele o dovediseră, Tayta prefera să moară pe pămînt... indiferent unde ar fi fost acesta.

• • •

Avea, desigur, o explicaţie pentru tot ce se întîmplase. Nava explodase în urmă cu 72 de minute, după ce pătrunsese în acel neaşteptat de puternic cîmp magnetic. Se produseseră modificări în starea reactoarelor; antimateria, scăpată din frîu, transformase într-o clipă nava într-un mic soare. Îi venea încă să urle de durere, furie şi neputinţă. Va muri? O va lăsa oare ISM-ul lîngă ruinele grandioase, vizibile chiar şi de pe orbită, sau se va strivi de acel pămînt asemănător cu o acuarelă suprarealistă, ca o muscă pe un parbriz? Vedea negru; aproape leşinată, asistă la desprinderea scutului termic ce se îndepărtă ca o piesă incandescentă scăpată dintr-un laminor. Scheletul modulului se desfăcu într-un vacarm de detunături; paraşutele se umflară, mari, albe şi strălucitoare, trăgînd-o pe Tayta din norul de bare şi plăci dezintegrate.

Privea acum, revenindu-şi încet la o stare aproape normală, panorama uluitoare a unei întinderi împădurite stacojii, oranj şi albastru-cobalt. Atmosfera era limpede; dedesubt, perdele de ceaţă învăluiau pudic vegetaţia. Tayta se roti încet în suspante, nerăbdătoare.

Valea era încă departe, îşi zise ea cînd acea formă de relief intră în cîmpul vizual al căştii. Imensele resturi însă erau perfect vizibile. Hublouri, antene şi ampenaje se ridicau, la o scară de necrezut, din mlaştină. Costumul Taytei era dotat cu o radiobaliză. Dacă cineva mai trăia acolo, probabil că acum o auzea. Femeia nu-şi făcea prea multe iluzii, însă asta era şansa pe care mizase: un alt supravieţuitor, măcar unul. Niciodată nu simţise mai copleşitor dorinţa de a fi ajutată.

„Recepţie... Aici Tayta Horn, unic supravieţuitor de pe..." Cu ochii aţintiţi pe vizor nu văzu la timp jetul argintiu ce urcă fulgerător spre ea. Tayta ţipă, lovită de valul vîscos şi cald ca de un gigantic scuipat. Cu suspantele încleiate de oribila materie, ea însăşi înotînd disperată şi dezgustată, căzu, trasă de un mănunchi de fibre translucide spre o gură căscată grotesc printre tije şi tentacule, care o înghiţi cu un mîrîit de satisfacţie.

Instinctiv, căci creierul refuza să-i mai funcţioneze în astfel de condiţii, Tayta începu să urle şi să se zvîrcolească, dusă în bezna unor măruntaie colosale prin mişcări peristaltice violente. Lichidul vîscos deveni transparent; la lumina micului far al căştii văzu că intră într-o cavitate largă şi că un snop de tentacule, chelicere şi cleşti se reped asupra ei. Nu avu timp nici să vadă bine; fu înhăţată şi imobilizată.

Costumul îi plesni, despicat, făcut fîşii de cleştii ce se mişcau spasmodic, dar cu precizie. Simţi înnebunită atingerea pe corpul gol a membrelor jilave şi agile. Îi veni să verse, icni, dar imediat ceva îi sparse casca, îi deschise cu violenţă gura şi îi pătrunse în faringe, sufocînd-o. Tayta se zbătu cîteva momente, cu ochii holbaţi; un lichid cleios îi inundă faţa. Apoi se trezi că poate din nou să respire printr-un tub ce-i fusese introdus în trahee.

Încercă să se linişească şi să înţeleagă, dar nu avu răgaz. Nu putu nici să ţipe de data asta; se curbă, îngrozită, dar nu mai avea putere să se opună. O dublă penetrare de coşmar îi violă zonele cele mai intime; şerpi moi îi colcăiau prin măruntaie, făcînd-o să treacă.

ruşinată, prin cel mai nefiresc orgasm din întreaga ei viaţă.

Curios, îndrăzni o clipă Tayta să gîndească. Bestia părea să cunoască la perfecţie organismul uman. Apoi senzaţiile se estompară, înăbuşite de o bizară anestezie.

• • •

Cînd văzu din nou lumina zilei, se afla prinsă la capătul unui lujer solzos şi se apropia de peretele scofîlcit, de metal, al epavei. Un timp nedefinit zăcuse amorţită înăuntrul acelui animal. Ce legătură putea exista oare între el şi nava naufragiată? Părea că doreşte să i-o arate; o împinse pe coridoare întunecate pînă într-o sală rotundă, mare, dominată de un agregat strălucitor. Tayta recunoscu cabina-spital a unei nave „settler", cu dotarea puţin demodată, dar nu deteriorată. În semiobscuritate, lujerul căută şi găsi o cuvă în care o introduse şi o fixă pe Tayta; femeia nu înţelegea nimic... Toate strigătele ei erau de prisos. Cum de ştia oribila vietate să manevreze aparatele acelea, evident de origine terestră? Să fi învăţat... nu, era imposibil, absolut improbabil.

Cuva se puse în mişcare, transportînd-o spre instalaţia centrală. Tayta îşi chinuia memoria, încercînd să-şi amintească ce putea fi acel aparat. Se smucea în legături, căutînd să vadă cît mai mult în jurul său, să zărească ceva salvator. Cuva trecu pe lîngă un tablou de comandă. Tayta citi rapid ce scria pe un ecran şi căzu pradă unei panici de nedescris.

„Modificare genetică activată. Programul 64 optimizat. Grefele ADN pregătite. Amplificatoarele ribozomale gata de cuplare. Procesul de transformare estimat la 325 ore. Secvenţa unu se declanşează în 25 de secunde."

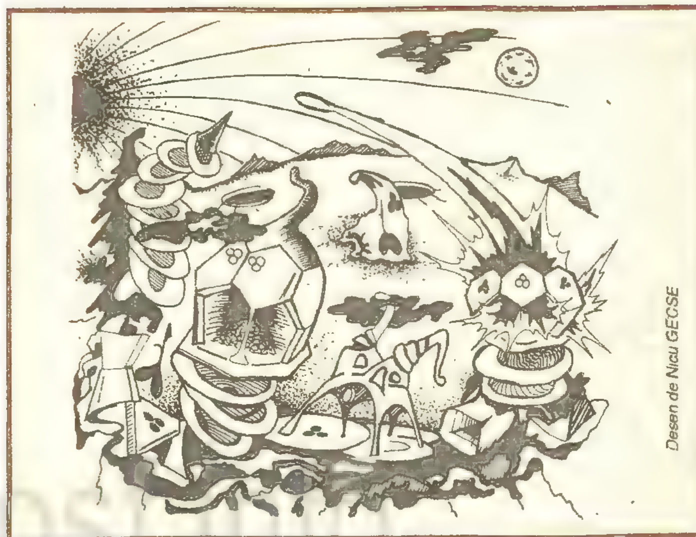
„Nu!", urlă Tayta, zvîrcolindu-se. Legăturile îi intrară în carne, sîngele scurgîndu-se în firişoare purpurii pe lîngă braţele încordate. Înţelesese. Epava avea, într-adevăr, un supravieţuitor. „Nu, te rog, te implor, vreau o explicaţie", se tîngui Tayta. Cuva o transporta în tăcere, inexorabil, spre instalaţie. Trebuia să-şi dea singură explicaţia înainte de a...

Animalul de afară fusese cîndva un om ca şi ea, cel mai probabil biologul expediţiei eşuate. Cine va şti vreodată ce plan nebunesc de salvare îi trecuse prin cap; poate că, într-adevăr, găsise singura soluţie pentru a supravieţui într-o natură străină şi otrăvitoare. Tayta se mai zbătu puţin, apoi rămase inertă, epuizată, scăldată în sudorile reci ale groazei. În fond, i se făcea un serviciu: o intervenţie ultrarapidă de salvare. Va supravieţui, fireşte, dar cu ce preţ?

• • •

Se iveau zorii. Pîcla stăruia, lipită de mlaştină, învăluind pereţii grei de rouă. Tayta desprinse o placă ce-i stătea în cale, apoi îşi revărsă corpul mătăhălos afară din astronavă. Respiră adînc; se năştea a doua oară. Cine era de fapt ea acum? se întrebă, înfiorată. Îşi simţea stomele autonome de pe trompe înghiţind şi trimiţîndu-i spre digerare zeci de creaturi lunguieţe şi gelatinoase ce mişunau prin nămol. Lăstarii albaştri, lungi de zeci de metri şi încîlciţi în ghemuri enorme nu departe de ea, spre liziera unui pîlc de pădure, foşniră suspect. Se uită repede într-acolo. Un cap de saurian îi înfruntă privirile cu nişte ochi galbeni, mari şi feroce, dar nu lipsiţi de inteligenţă. Era el, supravieţuitorul. În alte condiţii, poate şi-ar fi spus bună dimineaţa. Acum însă era prea tîrziu pentru orice formă de salut. Singur, într-o lume străină, acel „cineva" se abrutizase vizibil, supunîndu-se legilor noii forme biologice ce şi-o crease. Era evident că nu mai dorea decît o parteneră.

Va fi o luptă grea, se gîndi Tayta, luînd o poziţie de apărare. Dar, simţind boarea acră, încărcată de feromoni, nu mai fu sigură că vrea să învingă.

Desen de Nicu GECSE

OVIDIU RUȚĂ

HĂITUAIALA

Îl urmăreau de cîteva perioade și îi era imposibil să se ascundă, pentru că metodele lor de detecție erau infailibile. Singura soluție pentru a cîștiga un răgaz care să-i poată oferi o ipotetică șansă de scăpare era de a păstra permanent distanța dintre el și urmăritori, drept care era obligat să sară pe niveluri din ce în ce mai apropiate de periferie. Iar distanța dintre el și centrul energetic, aflată astfel mereu în creștere, îi diminua continuu posibilitățile de absorbție, micșorîndu-i energia și făcîndu-l să se simtă din ce în ce mai instabil. Și veni momentul cînd ajunse pe penultimul nivel. Era cel din urmă nivel pe care urmăritorii ar fi îndrăznit să sară. Pe nivelul periferic numai disperarea putea împinge pe cineva. Dar era disperat. Așa încît nu stătu prea mult la îndoială. Cînd fluxurile urmăritorilor îl avertizară că aceștia se apropiaseră primejdios de mult, sări. Energia îi scăzu cu mai multe unități și trebui să-și reducă substanțial volumul pentru a se păstra într-o stare stabilă. De pe nivelul pe care tocmai îl părăsise îi parveni un avertisment, emis pe banda medie de frecvență. I se puneau la dispoziție două sutimi de perioadă pentru a reveni pe nivelul ocupat de urmăritori. Stătu cîteva miimi de perioadă pe gînduri, apoi le transmise că este de acord să se predea, iar ei îi transmiseră exact atîtea cuante de energie cîte îi erau necesare pentru a putea face saltul înapoi, pe penultimul nivel. Absorbi cuantele de energie, una cîte una, pe măsură ce îi parveneau. Acum avea o rezervă de energie care îi permitea să reziste zeci de perioade pe nivelul periferic, acolo unde ei nu îndrăzneau să sară. Dar ei își dădură repede seama de festa pe care le-o jucase și lansară corpusculii de dezactivare. El știa că acești corpusculi își ghidau vectorii de poziție după reziduurile energetice pe care el le lăsa în urmă și că nu putea să scape de ei. Acesta era sfîrșitul. Dar sfîrșitul n-avea să fie așa cum îl doreau ei, ci așa cum avea să-l decidă el. Ei l-ar fi putut recupera rămășițele, după ce l-ar fi lovit corpusculii de dezactivare, și s-ar fi putut folosi de ele, chiar dacă la un randament foarte scăzut față de cazul în care l-ar fi capturat. Dar el nu dorea să le ofere nici măcar această posibilitate. Și atunci, se expulză în exterior.

* * *

Ieșise din trans-spațiu undeva în apropierea Soarelui, dar bariera îl convertise în întregime în radiație. Fu o explozie urlașă de lumină, ca și cum Soarele s-ar fi transformat într-o nouă. Radiația se difuză în întregul sistem solar și efectele ei fură considerabile; dar cel mai spectaculos efect fu acela observat pe Pămînt, unde cîtorva specii le fu afectat ireversibil genotipul, fenotipul avînd de suportat consecințele de rigoare, ceea ce a dus la o serie de dereglări în gradul de adaptare la mediu și în comportamentul acestor specii. O clasă mai evoluată de primate, de exemplu, descoperi modul de a transforma multe din lucrurile înconjurătoare în unelte și arme de vînătoare.

* * *

Corpusculii de dezactivare parcurseră aceeași traiectorie ca și cel urmărit, ghidați de reziduurile energetice lăsate în urmă de acesta. Părăsiră nivelul periferic și, după o fracțiune de perioadă care dincoace se putea măsura în milenii, pătrunseră în barieră, care îi expulză în spațiu tot sub formă de radiație. Atunci oamenii văzură cum întregul cer se înroșește. Vreme de trei zile cerul rămase însîngerat și, la capătul acestor trei zile oamenii își dădură seama că nu se înțeleg prea bine unii cu alții și că armele de vînătoare și la nevoie chiar și uneltele pot fi folosite pentru a ucide oameni. Și atunci începu primul război din lungul șir de războaie care aveau să decimeze omenirea de-a lungul întregii sale istorii.

ADRIAN BĂNUŢĂ

NOPŢI CU ERNA

Niciodată n-a căzut, nu cade, nu va cădea atîta zăpadă ca acum, cel puţin aşa spune ERNA, şi cu toate că albul n-a prea lipsit din jurul nostru, imensitatea îi conferă o forţă misterioasă, care impresionează şi nu poate fi ignorată.

Noaptea nu se aude, nu s-a auzit, nu se va auzi decît tic-tacul pendulei şi vocea mamei sub a cărei vrajă flăcările, ce par şerpi uriaşi, cresc şi scad după o logică ce mi-e străină, dar pe care o simt cum apasă asupra obrajilor, poate mult prea palizi.

Din cînd în cînd, ERNA se ridică şi întoarce cheia ce acţionează mecanismul pendulei. Simte o plăcere malefică să-şi legene capul în ritmul tic-tacului şi să fredoneze cîntecul pe care EL îl cîntase de atîtea ori pînă să apar eu. Nu ştiu aproape nimic despre EL, sau ştiu tot ceea ce ERNA mi-a şoptit, îmi şopteşte, îmi va şopti, atunci cînd mama era plecată, strîngînd cu gingăşie buzele-i subţiri asemeni unui iepuraş cenuşiu şi străduindu-se să nu plîngă: ştiu că era foarte înalt, că avea ochii căprui şi părul legat la spate cu o fundă pe care mama o ţine pitită în lada cea mare. Îmi vine să rîd cînd îmi amintesc cîte lucruri ciudate ţine mama în lada ei roşie de sub pat.

Stăteam nopţi întregi, vîrîţi pe trei sferturi în ladă şi răscoleam minunăţiile dosite în ea. ERNA-mi spunea că aşa se distrau şi ei în urmă cu mulţi ani şi lacrimi fierbinţi îi ţîşneau din orbitele goale.

„Nu plînge, ERNA!"

„Nu plîng, nu plîng!"

Răspundea automat şi îşi ştergea repede ochii cu mîneca hainei.

„Vrei să ne jucăm?"

Dădea veselă din cap şi începea să cînte melodia aceea obsedantă, legănîndu-şi capul ca o marionetă şi obligîndu-mă să o acompaniez cu lovituri ritmice de palme.

Am vrut să-i propun alte jocuri, pe care nu-mi explic de unde le ştiam, pur şi simplu îmi aminteam numele lor şi începeam să i le explic ERNEI, care nu părea deloc entuziasmată şi al cărei chip se înnegura brusc, iar bărbia începea să-i tremure ca o creangă uscată şi eram nevoit să mă opresc şi să încep acompaniamentul acela stupid a cărui amintire nu-mi poate aduce decît greaţă.

Şi de fiecare dată cînd mama surprindea jocul nostru grotesc, se încrunta şi nu ne vorbea nopţi întregi, şi atunci eu şi ERNA stăteam nemişcaţi în faţa focului cu captele plecate şi ne juram să nu mai facem asta niciodată şi nu-mi pot explica stăruinţa cu care făceam jurămintele, ca şi cum ne-am fi rugat Domnului să ne dea iarăşi lumină, pentru că şi eu şi ERNA şi mama ştiam foarte bine că a doua zi o vom lua de la capăt, că e imposibil să nu o luăm, fiindcă sîntem prinşi ca într-o pînză de păianjen şi dacă nu ne zbatem în speranţa nebunească de a evada şi amăgim cu resemnarea noastră fiara, vom cîştiga poate lupta finală şi n-o să mai repetăm totul la nesfîrşit, ca după un scenariu învăţat cu conştiinciozitate.

Şi ca de fiecare dată, într-un tîrziu, mama binevoia să ne ierte şi să ne invite la masă, obligîndu-ne să ne înscriem în „cursul firesc" al evenimentelor.

Am întrebat-o de ce nu aruncă pendula, ce nevoie are de ea cînd viitorul curge-n trecut şi trecutul se topeşte-n viitor, iar prezentul cînd e, cînd nu e, după bunul plac al flăcărilor ce par a asculta de vrăjile mamei, dar care în realitate se supun şi ele aceleiaşi logici ce mi-e străină, dar pe care o simt cum apasă asupra obrajilor, poate mult prea palizi.

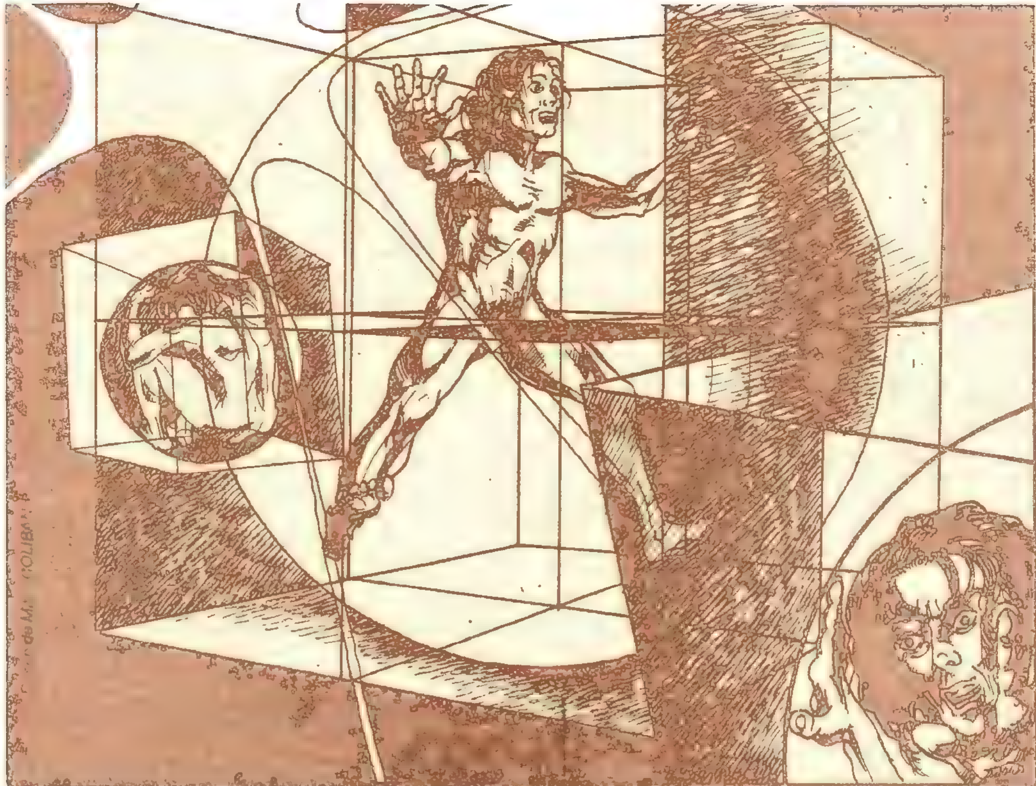
Mă privi, m-a privit, mă va privi surprinsă, de parcă i-aş fi pus pentru prima dată întrebarea şi chipul i s-a înnegurat, iar bărbia a început să-i tremure ca un copac uscat şi am fost nevoit să încep acompaniamentul acela stupid, a cărui amintire nu-mi poate aduce decît greaţă.

Şi de fiecare dată cînd ERNA mă surprindea, se încrunta şi nu ne vorbea nopţi întregi, şi atunci eu şi mama stăteam nemişcaţi în faţa focului, cu capetele plecate şi ne juram că n-o să mai facem asta niciodată şi nu-mi pot explica stăruinţa cu care făceam jurămintele, ca şi cum ne-am fi rugat Domnului să ne dea întuneric, de parcă nu ne-ar ajunge noaptea asta care nu se mai sfîrşeşte.

Niciodată n-a căzut, nu cade, nu va cădea atîta zăpadă ca acum - cel puţin aşa spune AURY - şi cu toate că albul n-a prea lipsit din jurul nostru, imensitatea îi conferă o forţă misterioasă, care impresionează şi nu poate fi ignorată.

Ziua nu se aude, nu s-a auzit, nu se va auzi decît tic-tacul pendulei şi vocea tatei, sub a cărei vrajă flăcările ce par şerpi uriaşi - unde-am putut vedea şerpi în creştetul munţilor? - cresc şi scad după o logică ce mi-e străină, dar pe care o simt cum apasă asupra obrajilor poate mult prea palizi.

Din cînd în cînd, AURY se ridică şi întoarce mecanismul pendulei, orientîndu-se cu o precizie uimitoare, sfidînd parcă noaptea ce i se zbate sub pleoape. Am impresia că supravegherea pendulei este scopul existenţei sale şi simte o plăcere malefică să-şi legene capul în ritmul tic-tac-ului ei şi să fredoneze cîntecul pe care EA l-a cîntat de atîtea ori pînă să apar eu. Nu ştiu nimic despre EA, sau ştiu tot ceea ce AURY mi-a spus, îmi spune, îmi va spune atunci cînd tata era plecat, strîngînd cu gingăşie buzele-i subţiri, asemeni unui iepuraş cenuşiu şi străduindu-se să nu plîngă: ştiu că era scundă, că avea ochii căprui şi părul lung, asemeni şalului gălbui pe care tata îl ţine pitit în lada cea mare. Îmi vine să rîd, cînd mă gîndesc cîte lucruri ciudate ţine tata în lada lui roşie de sub pat, dar nu mai vreau să stăm vîrîţi pe trei sferturi în ladă şi să ascult aceleaşi cuvinte, a căror amintire nu-mi poate aduce decît greaţă. Privirea îmi zboară aiurea prin cameră şi în momentul în care mă surprind murmurînd cuvintele cîntecului şi mişcîndu-mi capul în ritmul pendulei, îmi dau seama că s-a întîmplat, se întîmplă, se va întîmpla ceva major în viaţa noastră şi prinzîndu-l de mînă pe AURY, alergăm plini de speranţă în sufragerie unde mama şi tata stau îngenunchiaţi în faţa flăcărilor si se roagă Domnului să ne dea lumină şi întuneric şi nu-mi pot explica stăruinţa cu care fac jurămintele fiindcă sîntem prinşi ca într-o pînză de păianjen şi dacă nu ne zbatem în speranţa nebunească de a evada, am cîştigat lupta finală.

A. E. van VOGT

Făuritor de univers

16.

Dincolo de prag, Cargill se opri din nou. În ciuda încordării, era curios. Privi cu interes și chiar plăcere spre tînăra așezată la un birou în oficiul de recepție din marmură. „O Umbră?", se întrebă. Avea privirea inteligentă - ceea ce nu constituia o surpriză. Manifesta însă și o anume intensitate, mai greu de definit.

Recepționera îi surîse și vorbi cu un glas sonor și prietenos:

- Ne bucurăm mult să vă vedem aici din propria dumneavoastră voință. Vă felicităm din inimă. Vă urăm noroc. Dorim să deveniți unul dintre noi.

Cargill o privi cu atenție. Ascultînd-o, recunoștea un apel emoțional și era impresionat de aspectul lui psihologic. Cu toate acestea, nu era chiar pregătit să-l accepte adresat persoanei lui și înălțase

prea multe ziduri împotriva unor asalturi de natură emoțională.

- Intrați pe ușa aceea, vorbi iarăși tînăra și apăsă un buton. Bărbatul privise deja într-acolo. Ușa era transparentă și ducea într-un coridor placat cu marmură, ce cotea spre dreapta.

- Mulțumesc, rosti el și intră.

În dreapta, două femei ceva mai vîrstnice - în jur de patruzeci de ani probabil - stăteau la alt birou.

- Ești un tînăr prezentabil, zise una dintre ele. Îți doresc noroc. A doua femeie ieși dinapoia biroului.

- Urmează-mă.

Îl conduse prin alt coridor, de-a lungul căruia se înșiruiau cămăruțe cu peretele frontal din sticlă. Îi reaminteau lui Cargill de magazinele care aveau raioane cu vînzări în rate. În fiecare odăiță existau un birou și două scaune. Călăuza lui se opri înaintea unei uși.

- Uite-ți surpriza plăcută a zilei, Moira, rosti ea. Îl atinse ușor pe Cargill pe braț. Noroc, tinere.

- Mulțumesc.

Răspunsese automat, apoi intrase în cameră. Tînăra dinăuntru ridică ochii și-l examină gînditoare cîteva momente, după aceea vorbi:

- Îmi placi.

- Mulțumesc, răspunse el destul de sec. I se părea că începea să înțeleagă despre ce era vorba. Și era destul de impresionat. În mai puțin de un minut, încercaseră să-l facă să se simtă cît mai relaxat. Văzu că Moira îl cerceta înțelegătoare.

- Ești cinic? întrebă ea.

Întrebarea era neașteptată și Cargill protestă:

- Nu, într-adevăr, consider că aveți o organizare excelentă.

- Nu m-a costat nimic să-ți spun că te plac, de aceea am și spus-o. Vrei, te rog, să închizi ușa?

După ce o închise, bărbatul remarcă:

- Este foarte bună tehnica de a-i face pe noii veniți să se simtă ca acasă.

- Mă bucur că te pot contrazice, clătină din cap Moira. Să știi că pur și simplu așa trăim noi. O anumită parte a vieții noastre este atît de istovitor intelectuală, atît de precisă și științifică, încît de mult timp am adoptat contacte personale cît mai calde și deschise la toate nivelurile societății în care trăim. Vei vedea cînd vei ajunge în oraș. Pentru început, ia loc, te rog.

Ridică de pe masă un cartonaș și un creion.

- Te numești Morton Cargill, nu?

Cargill încremeni. Fusese pregătit să-și asume o identitate falsă. Acum se așeză mai bine în scaun, tăcut și alarmat. I se părea că n-are altă alternativă decît să recunoască adevărul. Fiorii identificării deveneau tot mai reci. Senzația manipulării era acută.

Tot ce făcuse de la ajungerea în secolul douăzeci și patru fusese realizat sub tensiune. Totuși păstrase permanent impresia că va fi în stare să-și controleze destinul. Acum iluzia aceea dispăruse. În ciuda eforturilor lui, ajunsese acolo unde doriseră conspiratorii.

Căută să se adapteze realității. I se părea că opoziția lui trebuia concentrată asupra unei singure persoane.

Dacă l-ar fi putut ucide pe Grannis, acțiunea respectivă, și nu numai ea, ar fi putut dezechilibra balanța.

- Eram așteptat? o întrebă pe fată.

Ea încuviință fără un cuvînt. O privi scriindu-i numele, și neliniștea îi spori. Se gîndi la alte urmări ale identificării sale. Se imagina revenit în camera de terapie, ucis sub ochii lui Betty Lane, cea de la care pornise totul. Amintirea respectivă îl tulbură și mai mult. Trebuia să culeagă și alte informații.

- Nu înțeleg de unde îmi cunoașteți numele. Știi dinainte cine va veni aici?

- Ah, nu. Tu ești un caz special. Ridică privirea. Ai venit pentru educare, nu?

Era doar în parte o întrebare. În mod evident, făcuse o afirmație care trebuia luată ca atare.

Cargill decise să renunțe pentru moment la încercarea de-a afla de unde îi știau numele. Fata îi surîse iarăși. I se părea atît de tînără, încît o întrebă:

- Ești o Umbră?

- Da, încuviință ea.

- Deci nu vă mențineți permanent forma de Umbre?

- Pentru ce? Părea surprinsă. Aceea este o formă de existență extrem de specială. Intuind parcă interesul său imediat asupra subiectului respectiv, continuă

grăbită: Știi cumva care îți vor fi responsabilitățile cînd vei deveni Umbră?

Cargill observă că spusese „cînd", nu „dacă". Încercă o senzație ciudată și întrebă direct:

- De unde-mi cunoști numele?

- Paradox temporal.

- Vrei să spui că deja s-a întîmplat ceva despre care voi știți, iar eu nu?

Ea încuviință.

- Ce anume?

- E foarte simplu, înălță din umeri fata. De luni de zile întreprinzi anumite acțiuni, urmărind interese personale. Nu le cunoaștem, dar ne-au atras atenția asupra ta.

Cargill își menținu prudența.

- Nimeni n-a încercat să afle care ar fi aceste interese?

- Bineînțeles că nu, surîse tînăra. Dar acum... se obișnuiește să explic în ce constă munca noastră.

Bărbatul își opri întrebările ce-i frigeau buzele. Cu un efort de voință, se așeză pe scaun. O privi cu atenție pe fata care începuse să vorbească.

- Noi, Umbrele, încercăm să anulăm efectele dezastrului psihologic ce a demoralizat rasa umană începînd cu secolul douăzeci. Probabil că pentru milioane de oameni, presiunile civilizației erau prea mari. Au căutat felurite căi de evadare, și în cele din urmă au găsit mijlocul - noi inventatele flotoare. Cînd separarea netă față de societatea de pînă atunci a devenit tot mai evidentă, psihologii au început disperați să-i caute motivele. Bineînțeles, datorită profesiei lor, au căutat în trecutul imediat al fiecărui individ și, de aceea, răspunsul s-a conturat destul de lent.

Cauza s-a dovedit a fi o combinație între slăbiciunile moștenite genetic și retragerea justificată din fața unor presiuni intolerabile. Touși, omul poate construi orice fel de societate dorește.

Deci problema era de a-l elibera, anulînd experiențele și dezastrele abătute asupra trăsăturilor protoplasmatice afectate, uneori cu una, alteori cu multe generații în urmă. Jung, unul dintre primii psihanaliști, suspectase de mult ceva similar. El denumise fenomenul „umbră ancestrală". După mai mulți ani de experimentări, s-a pus la punct o tehnică de ajungere în trecut pentru rectificarea, într-o anumită măsură, a efectelor dezastrului original.

Cu fiecare an, rezultatele ne apar tot mai evidente. Tot mai mulți Planiaci ne solicită cursurile speciale. Din nefericire, deoarece au început de la un nivel cultural scăzut, cei mai mulți nu reușesc.

Trebuie să-ți explic că noi nu putem influența rezultatele testului. Fie că individul răspunde educației și devine o Umbră, fie că nu și astfel cîștigă doar avantajele educaționale ce-i permit să ajungă Inter. Însă forma Umbră depinde de un anume echilibru propriu fiecăruia. Știm cum funcționează echilibrul respectiv, dar nu avem o metodă artificială pentru obținerea lui. Ai priceput?

- De obicei, ce fel de tipuri de oameni reușesc? întrebă Cargill, într-adevăr interesat.

- Cei asemenea ție, răspunse Moira. Se sculă și arătă în dreapta spre o ușă închisă, neobservată de el pînă atunci: Intră pe acolo. Noroc.

Cargill se ridică nesigur și deschise ușa. Dincolo de ea se întindea o pajiște acoperită de flori înalte, care-i blocau vederea. Păși peste prag, ocoli florile și constată surprins că se află în Orașul Umbrelor.

Inspiră adînc și se opri. Se găsea pe un tăpșan situat deasupra orașului. Dar cum ajunsese atît de rapid acolo? Pînă la terminalul pe unde intrase erau vreo doi kilometri.

În ciuda a tot ce știa despre metodele lor de transport, simți imboldul de a cerceta. Îndărătul lui, zări o stîncă. Era înaltă de vreo cincisprezece metri și acoperită cu verdeață. Flori de toate culorile presărau frunzișul verde lucios, iar în aerul răcoros se simțeau nenumărate arome.

Pentru cîteva momente rămase neclintit, răsuflînd profund, complet relaxat, apoi văzu ușa. Se găsea în partea laterală a stîncii. Apropiindu-se de ea, i se păru de-a dreptul banală.

Apăsă clanța, împinse și intră. Revenise în centrul terminal.

Tînăra nu se clintise de la birou.

- Nu ești curios? întrebă ea.

- Cum funcționează? întrebă direct Cargill.

- Deasupra ușii există un tub, arătă Moira. Se focalizează asupra ta cînd treci pragul.

- Instantaneu?

- Nu tocmai...

Cargill ezită. Se gîndea la altceva. Nimeni nu-l împiedicase să revină acolo. Ceva mai departe, „condiționarea" primită în vila Annei Reece nu-i permisese să dea bir cu fugiții, dar acum făcuse un salt înapoi de vreo doi kilometri.

„Dacă aș putea vorbi despre Grannis...", își spuse.

Deschise gura, înghiți un nod, încercă iarăși, dar nu reuși să pronunțe nici un cuvînt. Bănuia explicația. De data aceasta, întoarcerea lui fusese naturală, n-avusese nici o legătură cu opoziția față de „educație". Fenomenul de inhibiție apărea doar în clipa cînd încerca să profite de situație în mod conștient. Chiar pe cînd stătea acolo, se pomeni luptîndu-se împotriva inhibării. Bătălia era tăcută, însă disperată. Putea gîndi cuvintele. Ba chiar își putea imagina forma exactă pe care urmau s-o ia buzele pentru a le rosti. Cu toate acestea, nu articula nimic. Mai înghiți un nod și renunță.

- Ar fi mai bine să-i dau drumul, șopti.

Părăsi terminalul și reveni în parc. Peste un minut, mergînd pe o alee, auzi rîsetul zglobiu al unui copil. O femeie vorbea cu glas plăcut. Brusc, mama și fiica - așa bănuia Cargill - apărură pe o altă alee. Le urmări cu privirea pînă dispărură înapoia unor tufișuri. Încercă să-și închipuie orașul lipsit de ecranul protector, atacat de escadrile de voloare. Vedea numai scene de măcel și-și simți pielea zbîrlindu-i-se.

„Interii nu-s decît niște nenorociți de asasini, dacă încearcă să-și pună planul în aplicare", se gîndi furios. „O să-i împiedic, chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care l-aș mai putea face."

Din vîrful dealului, putea zări o parcare cu zeci de flotoare perfect aliniate. În jur nu se vedea nici țipenie. Coborî și ajunse la intrarea parcării. Pe o plăcuță scria:

ÎN ATENȚIA NOILOR VENIȚI
Utilizați flotoarele
ÎNDREPTAȚI-VĂ SPRE
Clădirea Pătrată
DIN CENTRUL ORAȘULUI

Urcă într-un vehicul și porni în direcția indicată. Găsi cu ușurință clădirea pătrată. Era înconjurată de mai multe construcții rotunde, iar pe acoperișul ei, o inscripție uriașă anunța: CENTRUL DE INSTRUIRE. O altă inscripție, mai mică, adăuga: Coborîți pe terasă.

Ieși din flotor, Cargill urmă o serie de săgeți indicatoare pînă la ușă, apoi în josul unor trepte din marmură și mai departe într-un coridor placat tot cu marmură. Pe ambele părți ale coridorului se înșiruiau uși din plexiglas transparent. În stînga lui, înapoia unui birou uriaș stătea o femeie. Apropiindu-se de ea, Cargill se prezentă, oarecum nervos, și așteptă pînă ce femeia consultă un dosar.

- Prima ședință va avea loc în cabina unsprezece, rosti ea cu un ton plăcut. Drept înainte și la dreapta. Îi zîmbi: Noroc.

Tălpile îi răsunau pe dalele pardoselii, oferindu-i sentimentul liniștitor de a fi printre prieteni. Venind în Orașul Umbrelor, se temuse că avea să găsească numai străini și necunoscuți. Deocamdată însă oamenii pe care îi întîlnise fuseseră printre cei mai prietenoși. Aceasta îl neliniștea oarecum, deoarece nu se potrivea deloc cu terapia nemiloasă plănuită pentru el. Totuși, fetița din parc părea atît de copilăroasă, atît de normală... Putea simți că se accentuează criza. Ce era de făcut?

Gîndurile îi încetară cînd ajunse la cabina unsprezece. Ezită, deschise ușa și păși înăuntru.

17.

Similară cu odăița în care intrase prima dată, în centrul terminal, aceasta era mai largă. Văzu un birou, un scaun (nu două) și încă o ușă - se întrebă dacă făcea legătura cu alt punct îndepărtat. Pe peretele din stînga se zărea o oglindă. Împins de curiozitate, apăsă clanța celeilalte uși. Era încuiată. Întorcîndu-se, auzi un glas vorbind de undeva din văzduh:

- Ia loc, te rog.

Deși tonul era prietenos, Cargill simți sporindu-i neliniștea. Se așeză, fără să știe la ce se putea întîmpla.

- Privește! răsună iarăși vocea.

Încăperea se scufundă în beznă și în aer, la numai o jumătate de metru în fața ochilor săi, apăru un jet de energie strălucitoare. Părea o dantelă delicată de lumină și semăna cu filamentul din interiorul unui bec.

- Acesta este un fascicul de electroni străbătînd un tub de vid. Privește.

Direcția jetului începu să se schimbe. Urma o traiectorie curbă și părea că se răsucește în jurul unei axe. După cîteva clipe, înțelese că descria o spirală. Vocea continuă:

- În matematică este bine cunoscut faptul că două forțe perpendiculare între ele deplasează punctul asupra căruia acționează după o rezultantă diagonală. Tot așa, unu ori unu pot face uneori unu și jumătate sau orice altă valoare, cu totul altceva decît rezultatul matematicii clasice. Privește cum apropiem spiralele.

Lui Cargill i se păreau destul de apropiate. Dar acum, privind filamentul, văzu că linia luminoasă își strînge foarte încet spiralele.

- Unu ori unu ori unu ori unu ori zero, spuse vocea, fac un milion.

O nouă modificare a jetului. Spirala era și mai plată.

- ...fac un miliard, adăugă vocea.

O pauză. Filamentul scînteia. Apoi:

- Acum suprapunem raze infraroșii obișnuite, furnizate de o baterie minusculă. Și obținem... o armă-ac.

Schema armei apăru în văzduh și Cargill văzu construcția tubului și conexiunile la baterie.

- Introducem un cîmp magnetic. Acum putem îndoi oțelul.

Operația respectivă se derulă.

- Suprapunem lumina solară obișnuită... și obținem un motor solar, sursa energetică a flotorului. Apar zeci de posibilități.

Foarte rapid au fost prezentate trei asemenea posibilități: volorul, obținerea unei mișcări de rotație și modalitatea de implantare a gîndurilor pe creier.

- Nu dorești să faci toate astea cu propria ta minte? Noi focalizăm un tub cu puterea de un milion de tipare cerebrale asupra centrilor somaestenici ai lobului parietal din emisfera stîngă a creierului - deoarece ești dreptaci - și stabilim o condiționare puternică a fluxului, structurată exact după cea a tubului. În acest fel creăm în creier un tub neuronal. Deoarece în actualul tău corp nu ai posibilitatea de a suprapune alte ritmuri peste curgerea acestui tub organic, noi folosim noul control pentru o ușoară modificare a structurii atomice. Astfel, utilizînd energia emisă de cîmpul piramidei, creăm forma de Umbră. Privește-te în oglindă.

Se aprinse lumina. În ciuda îndemnului, Cargill nu știa la ce să se aștepte. Se apropie de oglindă.

Văzu reflectată imaginea unei Umbre.

„Dumnezeule!", se gîndi. Își privi mîinile, corpul. Era într-adevăr o Umbră.

Începu să simtă diferența. Vederea îi era mult înbunătățită. Se uită iarăși în oglindă. Aceasta părea mai puțin substanțială; majoritatea luminii dinapoia ei era acum vizibilă. Peste încă o clipă, vedea dincolo de oglindă. Se afla pe o înălțime, înconjurat de o panoramă olimpiană. Îi atrase atentia un punct de pe cerul îndepărtat, dincolo de piramida acum complet invizibilă. Privirea lui țîșni pînă acolo. Era o pasăre, un șoim în zbor.

Uluit de remarcabilul efect de transformare, își retrase vederea în odaie, ațintind-o asupra pardoselii. Se dizolvă pe jumătate sub ochii săi, apoi deveni transparentă precum sticla. Privi în etajul de dedesubt, după aceea mai jos, în sol. Era cafeniu, cu nuanțe tot mai închise, urmat de piatră cenușie, de pămînt roșcat, marnă întunecată, apoi... era mai greu de distins. Un fel de lut, hotărî în cele din urmă. Mai jos nu putea pătrunde. Își retrase privirea, înțelegînd că existau limite ce nu puteau fi atinse.

- Acum te readucem la normal, rosti vocea. Te rog să observi cît de importantă a fost direcția atenției tale. Secretul îl reprezintă vibrația și vizualizarea.

Oglinda redeveni vizibilă. Din ea îl privea imaginea lui Morton Cargill.

- Dorești să faci vreun comentariu sau să pui vreo întrebare?

Bărbatul ezită, apoi întrebă:

- Există o teorie referitoare la forma Umbrelor? Cum se explică reducerea la aparenta lipsă de substanță a materiei solide?

Vocea rîse încetișor.

- Ți-aș putea răspunde că materia nu există în realitate. Ipoteza este vehiculată de multă vreme.

Cargill încuviință, strîmbîndu-se ironic. În secolul douăzeci, savanții se aplecaseră asupra teoriei respective, deși în viața lor de zi cu zi, se comportau de parcă materia era totuși reală. Se întrebă dacă acum se putea apropia mai mult de lumea explorată în... continua să-l considere așa ...vis.

- Realitatea de aici, urmă glasul, este că, probabil, noi facem corpul mai substanțial, nu invers. Aceasta deoarece utilizăm energia unei surse exterioare și o înglobăm atît de perfect în curenții corporali încît, de fapt, avem la dispoziție energie vitală suplimentară. Am testat-o la toate posibilitățile, inclusiv la moarte, care poate fi provocată de un exces sau de o reducere importantă de energie.

Rezultatele testelor au fost fascinante. Pe măsură ce am sporit nivelul energetic, subiectul devenea tot mai sănătos. A urmat apoi o regresiune ciudată, o altă mișcare ascendentă, din nou jos, sus - dar cu fenomene diferite la fiecare nivel. Schimbarea ciclică a apărut pînă în momentul începerii „insubstanțialității", părînd să urmeze șablonul pozitiv-negativ. La nivelurile negative cu valori mari, am avut chiar reacții periculoase.

Îți poți forma o imagine corectă, închipuindu-ți o persoană de supremă inteligență, care este de-o răutate absolută. Prima dată cînd am obținut efectul respectiv, am avut noroc. După aceea, anticipînd rezultatele, am luat măsuri de precauție, dar și așa, de cîteva ori, a fost numai o întîrziere fulgerătoare. Consideri, într-o oarecare măsură, că ți-am răspuns la întrebări?

Cargill căzu pe gînduri. Nimic din cele afirmate nu contrazicea fundamental ideile stranii pe care le avusese în primul său vis. Conform celor aflate atunci, energia primită din exterior nu era necesară. Dar dacă era, atunci Umbrele nu descoperiseră deocamdată metodele necesare pentru a atinge starea aceea. În cele din urmă, scutură din cap:

- Deocamdată n-am alte întrebări.

- Perfect. Cu excepția unor condiționări minore, acum te poți transforma după voință în Umbră, doar gîndindu-te la asta. A doua ușă nu mai este încuiată. Prin ea se ajunge la o serie de apartamente. Cele cu lumină verde sînt libere și- l poți alege pe oricare ca să te instalezi.

Te voi suna la puțin timp după aceea.

Apartamentul în care pătrunsese era surprinzător de spațios: cinci camere și două băi. Cargill îl străbătu în grabă; se opri doar cînd văzu telefonul. Se găsea într-o nișă micuță, alături de un scanner TV și un monitor video. În colțul din dreapta jos al monitorului - și asta îi atrase imediat atenția - existau mai multe butoane. În dreptul lor scria INDEX.

Cu degete tremurătoare, încercă cele trei butoane deasupra cărora se aflau literele alfabetului. Reglă primul buton la G, următorul la R, iar al treilea la A. După aceea apăsă pe START.

Pe ecran începu să se deruleze o listă lungă de nume: Granger, Granholm, Grannel, Grant...

Nu apărea nici un Grannis.

„E ridicol", se gîndi Cargill. „Acum trebuie să-l găsesc, înainte de a-mi transmite fraza-semnal." Ar fi putut aținti asupra lui Grannis echipamentul unei arme-ac, înainte ca acesta să-i poată suspecta intențiile sau să adopte forma protectoare de Umbră. Cu siguranță că în înveliș uman ar fi fost vulnerabil. „Trebuie să-l găsesc", își repeta. „Absența lui din index are, cu siguranță, o explicație. Dacă aș putea întreba pe cineva..."

Ceasul din salon arăta zece și zece. Asta îl hotărî. Poate că aleseseră tocmai amiaza acelei zile pentru deconectarea piramidei.

Părăsi apartamentul în grabă, printr-o ușă ce dădea pe o străduță întortocheată dintr-un cartier comercial. Magazinele erau ticsite de cumpărători și trebui să-și învingă pornirea de a intra într-unul din ele. Se opri numai pentru a privi iute într-o vitrină, însă gestul nu făcu decît să sublinieze normalitatea situației.

Zori mai departe. Deși știa că avea o misiune ucigașă, habar n-avea unde să meargă pentru a o îndeplini. Știa doar că trebuia s-o ducă la bun sfîrșit cît mai repede. O vreme, străbătu înfrigurat străzi liniștite și umbroase. Aici, în cartierul rezidențial, casele erau situate în curți în-

tinse, pline cu flori. În majoritatea se jucau copii. De cîteva ori văzu atît bărbați, cît și femei ocupîndu-se cu grădinăritul. Nu zări nici o Umbră. Aceea era o formă și o stare, pe care o adoptau în călătoriile temporale sau în cazul unor pericole. Cargill se întrebă cît de repede își putea îmbrăca protectoarele mantii din întuneric.

Privi tot timpul cutiile de scrisori, căutînd numele lui Grannis. Pe măsură ce se apropia de amiază, imposibilitatea virtuală de a-și încununa cu succes căutările începu să-i devină tot mai clară. Un individ nici măcar menționat în cartea de telefon nu putea fi găsit printr-o căutare superficială pe străzile unui oraș cu peste o sută de mii de locuitori.

Brusc, acceptă înfrîngerea și se grăbi înapoi spre apartament. „O să aștept înăuntru", se gîndi. „N-o să răspund la ușă. N-o să răspund la telefon. În felul ăsta, nimeni nu-mi poate transmite fraza-semnal."

Încerca senzația neplăcută că greșise, părăsindu-și locuința. Cînd zări clădirea pătrată, ceasul său, pe care-l potrivise după cel din salon, arăta douăsprezece fără douăzeci. Transpirase. Observă surprins cîteva sute de oameni, adunați în fața intrării uneia din clădirile rotunde.

- Ce se întîmplă? întrebă pe cineva.

Străinul îi zîmbi prietenos.

- Așteptăm anunțul, îi răspunse. Am fost înștiințați din viitor asupra unor alegeri ținute astăzi și așteptăm confirmarea rezultatelor.

Cargill se grăbi mai departe. Deci aveau alegeri... Pufni, oarecum critic și cinic, apoi se gîndi: „Din viitor? Dar Lan Bruch spunea că nu există nici un viitor". Existența unor alegeri în viitor sporea îndoielile asupra onestității indivizilor implicați în episodul din 7301 și chiar asupra realității scenei în sine. Deși el personal șovăia să admită că nu se petrecuse. Poate că prin întrebări iscusite, putea afla ce se întîmplase.

Ajunse în sfîrșit în apartament. Cînd intră pe ușă, dinspre nișa telefonului răsună o voce sintetizată:

- Prezentați-vă imediat la Biroul Unu, Clădirea C. Grannis vă solicită să vă prezentați la Biroul Unu, Clădirea C. Prezentați-vă imediat la Biroul...

După primul șoc, Cargill își recăpătă cumpătul destul de iute. „Să exersez transformarea în Umbră", se gîndi hotărît. „O să suprapun tubul armei-ac, și-apoi..."

I se părea că nu putea scăpa de necesitatea uciderii lui Grannis, în ciuda existenței unor alegeri în viitor. Toate evenimentele de pînă atunci fuseseră declanșate de acțiunile lui. Nici faptul că știa de paradox nu-l elibera de responsabilitate, pînă nu făcea el însuși ceea ce era necesar. Deocamdată, era singurul care avea habar de iminenta catastrofă, atît personală, cît și națională. Probabil că acum, la granițe, Interii și Planiacii se pregăteau pentru acțiunea lor disperată.

Cargill închise dispozitivul de anunțare a mesajelor și părăsi apartamentul. Afară, întrebă un trecător unde era Clădirea C. Peste cîteva minute ajunse la destinație.

Bărbatul din Biroul Unu era un individ voinic, cu chip plăcut, ușor grizonat. Părea să aibă șaizeci de ani. Nu-l invită pe Cargill să ia loc, ci se ridică el în picioare.

- Îmbătrînesc, îi spuse lui Cargill. În ciuda faptului că nu prea stau locului, în ciuda faptului că am trăit cam o mie de ani, bătrînețea m-a ajuns în cele din urmă. Credeam că nu se va întîmpla niciodată.

Chicoti.

- Împlinesc optzeci și șapte de ani de cînd sînt Grannis, așa încît mă bucur că mi-a fost desemnat înlocuitorul.

Alegerea unui nou-venit este neobișnuită, însă ea a fost făcută de oamenii viitorului; ei te-au propus și au grăbit organizarea scrutinului. Și..., flutură cu mîna spre odaia din jur, ...asta e.

Adoptă un ton profesional.

- N-o să-ți trebuiască prea mult timp să-ți înveți îndatoririle. Protectorul Statului - asta-i ușor. Ca s-o faci cît mai bine, trebuie să trăiești la răstimpuri printre Interi. Ei trebuie urmăriți. Eu, de pildă, m-am însurat cu o fată din rîndul lor, pe lîngă nevastă-mea Umbră, dar acum patru ani a murit pentru ultima dată.

Fără nici o altă explicație, continuă:

- Îți sugerez să te ocupi de intențiile imediate ale Interilor. După aceea, bineînțeles, să semnezi documentele care autorizează terapii. În privința asta n-ai drept de veto, dar...- zîmbi - ... o să te descurci.

Întinse mîna.

- Și-acum, înainte de a pleca, ai vreo întrebare?

18.

- Grannis! exclamă Cargill. Pînă în clipa aceea, mintea lui funcționase doar ca receptor. Acum simțea fluxul intens al propriei sale puteri.

Bătrînul era amuzat.

- Ca nou-venit, comentă el, n-ai de unde să ne cunoști istoria. Primul nostru conducător, și descoperitorul principiului Umbrelor, se numea Grannis. Noi i-am preluat și folosit numele, ca sinonim pentru conducător.

- Grannis! repetă căpitanul. Avu o imagine orbitoare a adevărului, tabloul mental al unui individ utilizînd energia temporală, mai întîi pentru a-și salva propria viață, apoi pentru a preveni un război inutil și în cele din urmă pentru a se stabili în secolul douăzeci și patru, drept Grannis-Umbra.

Încordat, întrebă:

- Îmi puteți spune alte detalii referitoare la îndatoririle mele?

Ascultînd, mintea îi lucra cu atîta viteză încît percepea doar parțial cuvintele celuilalt. Era de-a dreptul înfierbîntat. Nu-și putea organiza ideile și pentru început nu dorea cîtuși de puțin să stabilească o legătură logică cu realitatea.

Acum EL era Grannis; el ar fi trebuit să pregătească atacul Planiacilor asupra Interilor și atacul Interilor asupra Umbrelor. Avea s-o facă nu pentru vreo combinație trădătoare, ci pentru că așa se petrecuseră deja lucrurile.

Amețit, opri vîrtejul sălbatic al gîndurilor. Încordat, își reaminti cum fusese readus în camera terapeutică din Orașul Umbrelor, iar de acolo în capitala Interilor. De ce fusese necesar periplul? Ce rol avusese?

De ce să retrăiască o perioadă din epoca aceasta? Tot ce avea de făcut era să vină la centrul terminal, să intre în Orașul Umbrelor și să fie disponibil pentru alegerile acelea unice în care electoratul putea decide asupra capacității titularului de funcție după încheierea mandatului.

Important era și faptul că Grannis de abia începuse să controleze, cu mari dificultăți, conspirațiile deja închegate. În rol de Grannis, avea să fie silit să acționeze conform cunoștințelor lui Morton Cargill în privința celor petrecute. Ca Morton Cargill, intervenise în funcție de amestecul lui Grannis. Se opri zăpăcit. „O clipă", își spuse. „E lipsit de sens. Nu putem acționa amîndoi raportîndu-ne la faptele celuilalt. Ar însemna să fie un cerc închis..."

Bătrînul îl întrerupse din gînduri.

- Alte întrebări?

Cargill era nevoit să se întoarcă un drum lung și avea cel puțin o întrebare.

- Cum v-au anunțat cei din viitor că eu trebuie să fiu ales?

Celălalt zîmbi amuzat.

- Reprezentantul lor, Lan Bruch, ne-a adus înregistrarea votării și te-a prezentat. După votarea de astăzi, un calculator a comparat imprimanta lui cu datele din mașinile noastre de vot și, cînd numele s-au dovedit identice, nu ne-am îndoit că avem un raport exact din viitor. Bineînțeles, introducerea numelui tău a produs o situație unică în istoria noastră. Sîntem destul de curioși asupra rezultatelor.

„Lan Bruch din reformata, incompleta Merlica", se gîndi Cargill, „se luptă din răsputeri să-și afirme realitatea. Dar ce se-ntîmplă cu Umbrele?" Nu pentru prima dată, îi trecu prin minte că în ciuda bunăvoinței lor, Umbrele înțelegeau doar parțial energiile pe care le îmblînziseră. Poate că focalizarea lor asupra părții pozitive a lucrurilor urma să se dovedească lipsită de înțelepciune. Încercau să trăiască neîncătușați, însă poate că asta implica menținerea unui echilibru perfect între pozitiv și negativ, între bun și rău, între cauză și efect, responsabilitate și indiferență.

Un lucru părea absolut sigur. În direcția respectivă erau exploatați. Rămase pe gînduri. Fusese atît de concentrat încît nu remarcase că fantezia devenise realitate.

- Lan Bruch? rosti el cu glas tare. Lan Bruch?

Bătrînul răspunse ceva, dar Cargill nu-l auzi. Se gîndea că dacă se confirma venirea din viitor a lui Lan Bruch, atunci partea

respectivă din visul său era adevărată. Era prima verificare și de aceea importanța ei nu putea fi supraestimată. Dintr-un salt, cele petrecute deveneau un incident, un avertisment în spațiu-timp... undeva. Trebuia să-și amintească permanent că încă nu exista continuumul spațio-temporal al Merlicei. Merlica n-avea să devină posibilă decît dacă atacul Interilor era încununat de victorie.

Îngheță cînd pricepu adevărul. Totul se deplasa în direcția respectivă, spre atingerea scopului respectiv. Deși continua să fie la fel de adevărat că distrugerea Orașului Umbrelor constituia o eroare. Baza însă exista: la momentul critic al epocii Umbre-Interi, Morton Cargill, sclavul hipnotizat al Interilor, ocupa în Orașul Umbrelor o poziție din care putea acționa nestingherit pentru a-și realiza trădarea. Nu aștepta decît semnalul.

Predecesorul lui vorbea:

- E douăsprezece și jumătate. Te las să te familiarizezi cu biroul. În camera de alături sînt asistenții. Nu ezita să-i folosești.

Îi întinse din nou mîna. De data aceasta, Cargill i-o scutură și-i spuse:

- S-ar putea să mai am nevoie de sfaturi. Mai vizitați-ne din cînd în cînd, de acord?

Pentru că bătrînul se întorsese, Cargill nu zări reacția înaintea cuvintelor sale. „Mai vizitați-ne din cînd în cînd!" - semnalul, fraza care trebuia să-l facă să întrerupă energia piramidei. Și pe care și-l dăduse singur!

După plecarea celuilalt, bărbatul se lăsă greoi într-un scaun.

Simțea un fel de admirație ușor reținută: ideea de a-și da singur semnalul fusese inteligentă. În felul acesta nu putea da greș. Cît de abilă era mintea umană! Cît de viclean strecurase fraza într-o conversație obișnuită...

Brusc se trezi la realitate. „Mai am doar vreo unsprezece ore", își spuse. „În mod clar, atacul este programat pentru miezul nopții."

Se ridică, amintindu-și ce i se spusese cînd fusese purtat din barul Los Angelesului anului 1954: trupul reacționa cu hotărîre numai sub impactul evenimentelor reale. Primise parola pentru deconectarea piramidei. Știa cît timp avea la dispoziție. Știa care este evenimentul real.

Rămînea o singură întrebare: cum acționează terapiștii Umbrei față de dispariția lui Morton Cargill din apartamentul dublu, eveniment petrecut cu două luni în urmă? Incidentul trebuia să fie menționat undeva. Trebuia să fie aici, într-unul din dosarele lui Grannis.

Îl găsi aproape imediat. Palid, citi însemnarea din dreptul numelui său:

«Morton Cargill, 1954. Terapie recomandată: „Uciderea în prezența lui Betty Lane." Rezultat: „Terapia executată la ora 9.40 a.m." Observații: „În momentul morții, subiectul părea neobișnuit de calm"».

Asta era tot. Probabil că reprezenta o operație de rutină, ale cărei detalii nu prezentau interes. Se consemnau doar faptele esențiale.

În ciuda tuturor manevrelor sale disperate, revenise în clinica de terapie și, fără ca Umbrele să bănuiască măcar acțiunile lui, fusese supus tratamentului preconizat, la momentul corespunzător. Nu se menționa ce se întîmplase cu trupul.

Treptat, bărbatul își învinse starea depresivă. „Nu cred", își spuse. „Cu siguranță, aidoma lui Grannis, aș fi putut falsifica raportul acela."

Îl citi iarăși. Căzu pe gînduri, văzînd că era semnat de alți doi martori în afara lui și parafat, totuși se agăță cu încăpățînare de convingerea proprie. În plus, din cîte știa, scena morții putea fi în viitor de peste o mie de ani.

Cu extraordinara lor înțelegere a proceselor vieții, Umbrele creaseră exact cadrul prielnic unui astfel de paradox.

Posibilitatea îi crescu imediat moralul. Privi în jurul încăperii. Se apropie de o fereastră prin care se zărea panorama așezării alpine. Pentru o clipă se simți amețit. El era Grannis-Umbra. Se putea deplasa după voință prin toate epocile trecute ale omenirii. „Și n-am altceva de făcut", se gîndi, „decît să mă asigur ca totul să se întîmple așa cum știu că s-a întîmplat."

Se pregăti grăbit pentru paradox. Mai întîi exersă de cîteva ori transformarea în Umbră. Apoi, sub forma respectivă, își spuse: „Vreau să ajung la..." Rostise de-

stinația în gînd. Așteptă, dar nu se petrecu nimic. Surprins, refuză să accepte înfrîngerea.

„Am folosit probabil o tehnică greșită", încercă să găsească o explicație. De fapt, încă nu știa care era metoda corectă. Își aminti spusele instructorului Umbră despre vibrare și vizualizare.

Reveni la forma umană și întrebă: „Ce vibrație fundamentală pot utiliza drept etalon? "Singura notă muzicală pe care și-o putea aminti era do major. O fluieră încetișor, încercînd să calculeze cîte vibrații cu frecvența respectivă aveau loc în decursul unei zile.

Se transformă iarăși în Umbră și-și vizualiză destinația. După aceea fluieră do major... și se gîndi la numărul de vibrații.

Simți niște furnicături de nedescris.

Astfel, cu două ore înainte ca volorul camuflat în flotor să-l ducă pe Morton Cargill din capitala Interilor în Orașul Umbrelor, un alt Morton Cargill îl contactă pe Withrow. Drept urmare, la o jumătate de oră după plecarea primului Cargill, și înainte să poată fi lansat un contraatac, se declanșă revoluția Interilor.

Surpriza totală duse la o victorie practic lipsită de vărsare de sînge, cu zece ore mai devreme decît se prevăzuse.

Fraza-semnal, care trebuia să-i fie transmisă pentru a deconecta piramida, n-avea să fie folosită niciodată.

După aceea, Umbra Grannis-Cargill se întoarse în timp, la flotorul unde erau asediați Lela Bouvy și un alt Morton Cargill. Pătrunse în navă și-l dus pe Cargill cel „anterior" în apartamentul cu perete transparent din Orașul Umbrelor, unde Ann Reece avea să-l salveze pentru a doua oară. Sub formă de Grannis, reveni imediat la flotor. Ignorînd-o pe înspăimîntata Lela, intră în compartimentul motoarelor. După cele învățate, avu nevoie de o singură privire asupra tubului motor pentru a observa că lentila focalizatoare fusese deplasată din poziția ei. Strecurîndu- și degetele de Umbră, o reglă. Flotorul începu să se înalțe imediat ce se restabili fluxul normal de energie.

După ce Lela se găsi în siguranță, se întoarse în timp și o vizită pe Carmean în noaptea cînd Lela și Morton Cargill îi furaseră flotorul. Făcînd referiri aparent neglijente la întîlniri anterioare, află de la Carmean cînd și unde avuseseră loc acestea. Începu să țină un jurnal al acțiunilor sale, apoi supărat pe el însuși își dădu seama: „La urma urmei, acest jurnal trebuie să existe în viitor. Și probabil că l-am pus undeva unde-i ușor de găsit."

Înapoiat în Orașul Umbrelor, îl găsi în primul sertar al biroului său. Conținea o listă completă cu nume, locuri și acțiuni.

Reveni în Biroul Unu, Clădirea C, la un minut după ce plecase de acolo. Ceasul arăta 1:01 p.m. Datorită paradoxului temoral, din momentul sosirii sale la centrul terminal din Orașul Umbrelor nu trecuseră decît cîteva ore.

La unu și cinci sună telefonul. Era individul care-l inițiase în problemele Umbrelor.

- Dacă vii la camera unsprezece, îi spuse lui Cargill, putem continua instruirea. Nu mai e mult, dar trebuie să cunoști totul.

Cargill plecă într-acolo, gîndindu-se: „Cum să întreb despre scena morții astfel încît să nu mă trădez?" Încercase să-și imagineze cum putuse asista la propria lui execuție, dar nu izbutise. Probabil că insistența excesivă asupra unui paradox putea duce la inoperativitatea acestuia.

Imediat ce intră în camera unsprezece, lumina se stinse și vocea acorporală răsună din văzduh:

- Cu mult timp în urmă, cînd am descoperit natura proceselor implicate, am hotărît ca fiecare Umbră să treacă prin experiența morții și, desigur, a învierii. Cauza o constituie teama universală de moarte. Cînd o persoană moare cu adevărat și este înviată, teroarea asociată morții dispare pentru totdeauna, cu rare excepții. În același timp, procesul morții are și alte efecte asupra sistemului. Mai exact, anulează permanent anumite tipuri de tensiuni. Din acest ultim motiv, nu ezităm să-l recomandăm ca terapie pentru cei pe care-i aducem din trecut, în cadrul misiunilor noastre psihologice inter-temporale...

„Ce-o fi asta?", se întrebă Cargill. „Ce-a spus?"

- Întotdeauna, continuă instructorul, înviem pacienții supuși terapiei, după ce atît ei, cît și reclamanții sînt convinși în

mod practic că moartea s-a petrecut cu adevărat, deși reclamanții nu sesizează niciodată învierea. Mulți dintre ei sînt șocați moral de cele petrecute, dar, utilizînd tubul de un milion, îi convingem că s-a făcut dreptate. Astfel, și numai astfel, obținem efectul dorit.

- Experiența asta a morții, rosti Cargill, poate fi suportată de aceeași persoană în mod repetat, fără să-i dăuneze?

- Dacă așa ceva n-ar fi posibil, foarte puține Umbre ar ajunge la vîrsta de o mie de ani. Nu-ți poți închipui numărul de accidente care au loc, în ciuda tuturor măsurilor de prevedere. Sfîrși cu o notă ironică în glas: Totuși noi nu recomandăm mai mult de o duzină de „morți". Celulele încep să-și reamintească procesul.

Bărbatul ezită.

- Ar mai fi ceva... Pot merge în propriul meu viitor?

- Nu. Trupul poate parcurge doar un șablon deja existent. Pentru ca să ajungi în viitor, este necesar să fii „tras" de cineva de acolo. În momentul respectiv se stabilește un șablon și poți opera din viitorul acela asupra trecutului.

Cargill nu comentă despre cele aflate. Motivul întrebărilor sale îl reprezentase întîlnirea cu Lan Bruch. Acum era sigur că acesta îl „trăsese" în viitorul reprezentat de Merlica. Restul întîmplărilor păreau mai degrabă răscolirea unor amintiri de mult îngropate.

Nu dorea ca acum să se întîmple așa ceva, nu dorea ca intervenția aleatoare a unor fenomene extrasenzoriale să interfereze cu instrucția primită. Și atunci, cum ar fi putut-o evita? Dacă în momentul morții se petrecea o separare, atunci el, cu experiențele anterioare, urma s-o sesizese și să și-o reamintească ulterior.

- Cînd trebbuie să trec prin experiența morții? întrebă încetișor.

- Rămîne la alegerea ta. Poți și acum, după cum poți aștepta o moarte accidentală. Problema este că tu trebuie să hotărăști.

Bărbatul șovăi. Ideea unei morți imediate îl șoca. În plus, existau mai multe probleme ce ar fi trebuit rezolvate imediat. În aceeași măsură, era posibil să-și poată disocia „moartea" de terapia lui Betty Lane și să scape pentru totdeauna de această obsesie, considerînd-o o etapă inevitabilă a educației lui.

- O să aștept, spuse în cele din urmă.

- Perfect, încuviință vocea, anunță-mă cînd ești pregătit.

Răsună un clinchet și ușa se deschise.

Cargill nu mai pierdu timp. Se gîndise la cîteva acțiuni suplimentare ce trebuiau întreprinse înainte de a putea fi sigur că avea să rămînă în epoca respectivă.

De pildă, momentul inițial: sosirea căpitanului Morton Cargill din secolul douăzeci. Ann Reece îl adusese într-o sală de marmură, unde avusese ocazia să-l vadă pe Grannis și să fie văzut de acesta. Atunci, motivul întîlnirii fusese neclar. Acum devenise limpede. „Evident", își spuse.

„Era important pentru Cargill să vadă o Umbră. În plus, era modul cel mai simplu de a aduce transportorul ce trebuia împrumutat Annei ca să-l salveze."

Apoi exista problema falselor credințe ale Interilor și Planiacilor despre ce puteau, și nu puteau Umbrele. Bineînțeles, unele se datorau propriei lor ignoranțe, dar Grannis trebuia să le fi confirmat ideile cu intenția deliberată de a-i deruta. Și, în sfîrșit, relatările despre evadări anterioare. Acum părea incredibil că unii Interi și Planiaci izbutiseră să scape de aici. Probabil că-i ajutase Grannis. De ce? Tocmai pentru a-i convinge pe Planiaci de existența unor asemenea indivizi, astfel încît la apariția lui Morton Cargill calitatea sa de fugar să nu fie pusă la îndoială.

Cargill oftă. Stabilirea în viitor era o chestiune complicată, implicînd multe amănunte.

Dar le rezolvă, unul cîte unul...

•

Mai tîrziu, îndreptîndu-se către clinica terapeutică din Orașul Umbrelor, era dispus în sfîrșit să accepte tratamentul care, cîndva, păruse incredibil. Aparent, trecerea prin moarte avea să fie o experiență minoră. Șocul urma să fie recepționat de privitor, de Betty Lane; pentru el nu se anticipa așa ceva. Cu toate acestea, așteptîndu-și executorul în apartamentul dublu, mintea bărbatului era obsedată de un personaj: Lan Bruch, din îndepărtata Merlica.

Individul începuse să-i spună ce trebuie să facă el, Cargill, pentru ca Interii să

cîștige. Părea ciudat că episodul respectiv se destrămase tocmai în momentul pronunțării acelor cuvinte.

Oare le auzise cu adevărat? Era posibil ca el să fi cunoscut metoda prin care Interii puteu învinge? Iar un eveniment neașteptat n-ar fi putut cumva anula tot ceea ce întreprinsese el pentru a se asigura că Interii nu aveau să repurteze victoria?

Se autoconvinse că schimbarea era greu de conceput. Dar, în vreme ce glasul terapistului răsună din văzduh, bărbatul se gîndi: „Dacă mi-aș aminti cum arătau structurile acelea geometrice, poate că aș izbuti să mă apropii îndeajuns de Merlica și să știu exact ce-a spus Lan Bruch...".

19.

În mod straniu, Cargill părea detașat de eul său real și putea privi scena de dedesubt. Deși, paradoxal, continua să facă parte din ea. Ar fi vrut să retragă milioanele de fire energetice care-l conectau la obiectul inert de jos. Știa totuși că trupul nu era încă mort cu adevărat, deși principala mișcare încetase. Inima, plămînii, toate organele își opriseră funcționarea.

Menținerea lui acolo de către corp era extrem de neplăcută, deoarece el trebuia să ajungă într-un anume loc. Înțelegea că experiența respectivă era diferită de orice cunoscuse pînă atnci. În trecut nu-și pusese întrebări asupra imboldului de a merge, nici asupra destinației, ci pur și simplu se dusese. Acum se întreba: „De ce trebuie să merg undeva?".

Într-adevăr era o idee nouă, încrezătoare: în privința conceptului, nu a sentimentului. Mînat de curiozitate, cercetă corpul care fusese Morton Cargill; evenimentele din jurul acestuia îl lăsau indiferent. Direcționă prin perete un flux către tubul energetic ce cauzase moartea, iar acum necesita modificări. Unele din acestea interferau cu fluxul prestabilit, exclusiv ondulatoriu, care-l conecta la complexul spațiu-timp-energie de dedesubt. Brusc își dădu seama că acesta reprezenta numai o parte a propriului său univers. Interferența era interesantă deoarece părea dirijată spre zonele turbulente, care, din locul unde se afla el, se întrezăreau întunecate.

Pe măsură ce tubul își îndeplinea misiunea, fluxul din zona supusă atacului se albea treptat. Interesat, Cargill căută alte porțiuni negre și, găsind cîteva în exteriorul trupului, undeva în stînga lui, le modifică și pe ele. Era concentrat asupra altor zone întunecate, cînd își reaminti configurația geometrică ce-l purtase mai întîi la statuie și lac, iar apoi în Merlica. Ținea minte că sosirea în Merlica fusese aparent întîmplătoare. „Structura" configurației se modificase, de parcă era controlată de altcineva. O rechemă din amintire. Se mișca! Structura tremura și se răsucea, fără să stea o clipă locului.

Neînțelegînd cum anume, știa exact ce să facă. Alese mai întîi o porțiune din desen, anulă restul, și amplifică toate mișcările zonei micuțe, încercînd periodic s-o stabilizeze. La cea de-a treia încercare, o ținu perfect nemișcată fără nici un efort.

Imediat, refăcu întregul desen și intensifică mișcările într-o porțiune mai largă. Se strădui s-o mențină fixă și pe aceasta.

Încercă de patru ori pînă reuși.

„Ce am obținut?" se întrebă.

Continuă să plutească deasupra corpului lui Morton Cargill și deasupra chipului palid al urmașei Mariei Chanette. Privi în jur și zări cîteva zeci de curenți energetici, conectați la trup. Știa în mod instictiv că sursele lor erau extrem de îndepărtate în spațiu-timp.

Cargill acționă ferm cu un flux propriu și deconectă pe rînd „liniile" respective. Una purta îndărătul ei un gînd de surpriză. Era Lan Bruch, spunînd: „Ne-a învins". La decuplarea următoarei linii, găsi alt gînd: „Poate că ar trebui să intervină orașele spațiale".

Mesajele ce însoțeau celelalte linii erau mai greu de exprimat în cuvinte, dar pricepu limpede că asemenea deconectări nu se mai petrecuseră niciodată. Pe o linie sosiră niște hohote de rîs. Erau mai degrabă sardonice și bărbatul le desluși înțelesul. Implicau faptul că el învățase cîteva din regulile jocului, și devenise un participant la acesta.

De undeva, răsună un glas puternic:

- Să schimbăm regulile acestui univers.

Răspunsul veni pe aceeași linie:

- Deja el își face propriile reguli.

- Acesta e modul cel mai rapid de-a ne distruge, sosi replica.

„Deci Lan Bruch crede că l-am învins", își spuse Cargill. „Bun!" Atunci nu mai trebuie să afle ce-i spusese. Legătura respectivă era întreruptă la nivel energetic.

„De fapt", concluzionă el, „în universul meu nu mai există nimeni. Toate gîndurile acelea sînt ale mele. Eu joc jocul, tot eu sînt piesele, și toți jucătorii, și toți..."

Nu putea lăsa ultima idee să se dezvolte.

Se strădui să-și uite gîndul. Căzu la înțelegere cu el însuși că n-avea să și-l amintească. Întări acele reguli care îl obligau să-și tăinuiască amintirile față de sine. Cîntări cîteva metode prin care se putea autopedepsi pentru tot viitorul, atunci cînd avea să dezvăluie, fie și momentan... ce anume?

Nu-și putea aminti.

Deschise ochii și privi cele două Umbre care efectuaseră terapia. Una din ele se îndepărtă aproape imediat. Cealaltă îl fixă pe Cargill cu o privire opacă, impenetrabilă, apoi făcu un gest ce putea avea un singur înțeles: Scoală-te!

Ascultînd-o, simți imediat diferența dinăuntrul său. Se simțea reîmprospătat, energic, alert și plin de viață. Probabil că utilizaseră asupra lui tubul milion pentru a-l iniția și a-i explica de ce traversase experiența morții. Acum știa cu certitudine absolută că el se relaxase, în vreme ce Betty Lane suportase echivalentul unui catharsis.

Sablonul acela era vechi, extrem de vechi. Conceptul de pedeapsă este cunoscut în rîndul animalelor; în absența unei pedepse meritate, ele pot fi afectate de nevroze tot atît de profunde cît ale omului. Un elefant mascul însoțit de femeile sale, atacat de un elefant mai puternic și alungat în junglă, este copleșit de nedreptatea suferită și, nu după mult timp, jungla este bîntuită de un animal periculos de violent. Iadul exista înainte ca să se fi gîndit cineva la rai. Cîndva oamenii erau spînzurați pentru furtul unui bănuț... pînă ce moneda de un pol a încetat să mai reprezinte o sumă importantă. Desigur, modalitatea s-a schimbat. Delictele dintr-o epocă reprezentau fapte normale pentru generația următoare; și astfel, o mie de indulgențe au coborît asupra descendenților tensionați ai celor care nu aveau satisfacția catharsisului. Existau totuși adevăruri eterne. Orice crimă trebuia plătită. Abuzurile și excesele își lăsau amprenta pe protoplasmă. Revoluțiile și războaiele purtate fără milă pentru omenire... oho, aveau să plătească pentru ele! Dezastrul zguduia universul și tendința persista. Undele de șoc ale prăbușirii imperiilor dăinuiau vreme de epoci.

Victima își găsește pacea atunci cînd vinovatul e capturat și întemnițat. În același timp, prizonierul, cu infracțiunea absolvită prin detenție, obține alinare... Teoria respectivă avea un singur punct șubred. Ridicîndu-se, relaxat și liber, Cargill își dădu seama pentru prima dată că mai trebuia făcut ceva.

„Prizonierul" încă nu făptuise crima datorită căreia Morton Cargill putea ajunge în secolul douăzeci și patru.

•

Era anul 1953, pe o stradă din Los Angeles. Nu-i trebui mult timp pentru a găsi barul cu pricina, deși nu-și amintea limpede unde fusese în noaptea aceea, cînd începuse totul. Pe neașteptate, inscripția unei firme îi biciui memoria: LA ÎNGHESUIALĂ. Privind prin zid, îl văzu înăuntru pe Morton Cargill. Marie Chanette nu era nicăieri.

Surprins, Grannis-Cargill se retrase în bezna unui gang vizavi de bar și, pentru întîia oară, analiză cu seriozitate ce avea să facă. Pricepu că în tot acest timp, subconștientul său uitase în mod deliberat incidentul. Cumva știuse că, mai devreme sau mai tîrziu, urma să revină în secolul douăzeci și să se asigure că totul se întîmplase așa cum se întîmplase. Trebuia să fie sigur că Marie Chanette murise cu adevărat.

„Chiar o voi lăsa să moară", se gîndi înfiorat bărbatul, „știind că pot interveni și opri în orice clipă accidentul?"

Întrebarea fiind atît de precisă, se simțea în toiul unei crize. Trebuie s-o fac, se autoconvinse. Dacă dădea greș acum, se putea ca totul s-o ia razna. Fusese

prevenit despre încercările de schimbare a evenimentelor. Schimbările necesitau un cerc închis, modificări izolate putînd interveni doar în decursul unor perioade îndelungate de timp. Experiențele întreprinse de Umbre mai stabiliseră că obiectele puteau fi deplasate fără o dislocare aparentă, iar ființele omenești, precum și alte forme de viață, puteau fi transferate dintr-un loc în altul, sau temporal, în trecut ori viitor. Dar nimeni nu putea și nu trebuia să intervină asupra unui ciclu de viață despre care știa că luase sfîrșit. Nu trebuia încercată nici o intervenție asupra unei persoane răposate cu zeci sau sute de ani în urmă.

Se știa că Marie Chanette murise. Moartea ei condusese deja la un diagnostic ce-l implicase pe Morton Cargill. Mai important, femeia reprezenta primul episod al unui ciclu complet de evenimente logice pe care el se străduia să-l realizeze.

Stînd în penumbră, Grannis-Cargill constată nemulțumit că nu analiza rațional problema. La urma urmei, ce se putea întîmpla? Pînă acum se petrecuseră destule schimbări și părea ridicol ca încă una să aibă importanță. Umbrele care se ocupau de experimente erau vigilente.

Își imaginase că, anterior unei reale investigații științifice, se petrecuseră fapte care acum trezeau nemulțumirea savanților... Ei bine, poate că nu era tocmai adevărat.

Toate acțiunile Umbrelor trebuie să se fi desfășurat sub conducerea permanentă a experților în domeniu. Alții n-ar fi avut posibilitatea.

Nu luase încă nici o hotărîre, cînd locotenentul Cargill ieși din bar clătinîndu-se.

Totuși unde era fata?

Deodată, Umbra Grannis-Cargill avu o străfulgerare de intuiție. Fără să piardă vremea, se proiectă la locul accidentului. Zări aproape imediat mașina turtită de un copac. Înăuntru se afla Marie Chanette. O examină. Murise de aproape o oră.

- N-am făcut-o eu, rosti cu glas tare Grannis-Cargill. Nici măcar n-o întîlnisem. Accidentul l-a făcut singură.

Era stupefiat. Situația era complet neașteptată. Complica mult ceea ce avea de făcut în continuare: trebuia să se asigure că totul se derula exact așa cum crezuse pînă atunci.

„Anteriorul" Cargill trebuia convins că era parțial responsabil pentru moartea Mariei Chanette. De ce tocmai ea fusese aleasă, care îi fusese rolul..., explicațiile păreau tot mai neclare.

Șovăind, deși dovada nevinovăției sale îi redase liniștea, reveni grăbit la locul unde se împleticea locotenentul Cargill. Amețit, acesta nu-și dădea seama cine se afla înapoia sa, dirijîndu-l cu puterea unui tub-milion. Fără să aibă habar, în mintea lui se înregistră întîlnirea cu Marie Chanette.

După ce stabili ferm iluzia respectivă, Grannis-Cragill se pregăti să-l transporte pe primul Cargill la locul accidentului, cînd se gîndi: „Dacă mă întorc o oră și jumătate în timp, pot salva viața Mariei Chanette."

- Nu! exclamă el cu glas tare.

De fapt nu era tocmai un refuz, își spuse disperat. Încercă să se convingă singur. „O dată ce încep așa ceva, mi-aș putea petrece tot restul vieții împiedicînd diferite accidente."

„În plus, a făcut-o cu mîna ei. Eu nu sînt cu nimic responsabil." Brusc înțelese că nu se putea convinge nici pe sine. Pur și simplu, adevărurile generale nu se aplicau. În vastitatea universului, Marie Chanette nu era decît o biată femeie, o ființă dezorientată pe talazurile timpului. Cu o clipă înaintea morții, trebuie să fi plîns, într-o neașteptată și agonizatoare înțelegere a destinului ei.

Hotărî: viața pentru Marie Chanette. Peste cîteva minute, încruntat, privea automobilul apropiindu-se de scena accidentului.

Observă direcția din care venea, se întoarse în timp și spațiu și astfel, prin salturi, urmări femeia, pînă cînd apăru dintr-un local, însoțită de un soldat. Vizibil turmentați, cei doi se certau violent. Cargill decise să nu mai aștepte. Înainte ca Marie Chanette să intre în mașină, o transportă în dormitorul ei.

Reveni după aceea acolo unde, în mod normal, trebuia să fi fost momentul și scena accidentului. „O să aștept aici pînă în clipa respectivă", își spuse.

Sosi și clipa cînd femeia murise în prima variantă.

În spațiu-timp se „rupse“ un fir de energie. Într-o anumită regiune, iluzia care era spațiul se destrămă. Brusc, nu mai avu flux energetic, și astfel încetă să facă parte din universul activ. În mod automat, în zona dezorganizată apărură cópii ale spațiului „mort“, distruse rînd pe rînd de violența energiilor revărsate asupra lor. De cîteva ori, facsimilele ale spațiului distrus rezistară haosului pentru intervale de ordinul miliardimilor de secundă.

În grandoarea lui, continuumul spațio-temporal mai avea doar o secundă de existență.

Cargill era deja mort. În chiar momentul primei "evadări" trupul său golise spațiul și continuase să existe doar ca facsimil al unui corp care continua să gîndească precum Cargill, să aibă amintirile acestuia, să fie Cargill așa cum trupul poate fi redus la celulă, iar întregul la parte.

Cu miile sale de simțiri, ființa care vreme de treizeci de ani fusese Morton Cragill privi universul. Ceea ce se întîmplase acum era cu totul diferit. Cumva, conștiința sa fusese zguduită și înțelesese cine era.

Cu înțelepciunea unei oglinzi, reflectă întregul univers material, reflectă Prima Cauză, reflectă existența. Privi îndărăt, peste cele șaptezeci de trilioane de ani ai oglinzii, și văzu unde anume acceptase să participe în Jocul Universului Material.

Și motivul pentru care o făcuse!

Entitatea exterioară timpului care fusese Morton Cragill hotărî să reînnoiască acordul; singura întrebare era dacă să facă acest lucru prin modificarea regulilor Jocului, sau prin respectarea lor?

Decise un lucru fantastic. Reproduse întregul univers material și schimbă regulile, una cîte una, și două cîte două, în combinații complexe. Apoi transpuse noul univers în realitate, și-l copie. O introduse pe Marie Chanette în diferite ipostaze și o lăsă să moară în momente succesive, de fiecare dată observînd efectul în imaginea-oglindă care reflecta poziția lui nemișcată.

Văzu că iluzia vieții putea fi menținută doar posedînd. Iar posesia însemna implicit și pierdere. Toate abandonurile vieții - de pildă, lacul și statuia - reprezentau lucruri lipsite de sens, deoarece singurul fapt esențial nu se cunoștea... atunci: Marie Chanette trebuia să moară.

Putea fi făcută totuși o ultimă încercare pentru ca ea să intre în contact cu realitatea.

În înțelepciunea ei de oglindă, nemișcarea reflectă magie, iluzie și frumusețe și creă o mică porțiune de spațiu.

Firul energetic rupt se refăcu. Se declanșă o serie de curenți. Amețită, Marie Chanette scutură din cap și sui în mașină. O deruta iluzia trecătoare a propriului dormitor. Era atît de preocupată de imaginea respectivă încît uită soldatul și demară chiar în timp ce acesta ocolea automobilul, pregătindu-se să urce.

Încurcat, Umbra Grannis-Cargill așteptă ciocnirea. După aceea îl luă pe primul Cragill la locul accidentului și-l așeză pe scaunul de lîngă Marie Chanette. Făcu fotografiile care „mai tîrziu“ - în 1954 - aveau să-l șocheze pe căpitanul Cargill.

Apoi așteptă pînă cînd teribilele lui tensiuni interioare se domoliră, așteptă pînă își putut spune: „Am străpuns barierele vieții și ale morții. Acum, cînd cunosc adevărul, întregul univers sideral îmi este deschis“.

Mulțumit, reveni în Orașul Umbrelor. Ciclul era complet.

Traducere de
Mihai Dan PAVELESCU

DEZLEGAREA JOCULUI DIN NUMĂRUL TRECUT

1) MESMER - ISUS; 2) UNDA - INDUSI; 3) RE - IMN - EBON; 4) PRECOGNITIE; 5) HG - IR - O - I - R; 6) YIN - TRIPLAT; 7) IULIA - VISE; 8) R - DU - CTC - TZ; 9) ORACOLE - ORI; 10) SI - APOLO - AE; 11) SOMN - RECUL

VITRINA LITERARA

ROBOTUL ŞI FLOAREA sau DESPRE ROMANTISM LA SFÎRŞITUL MILENIULUI II

De curînd, Casa de presă şi editură „Transpress" din Sibiu a luat decizia (de-a dreptul sinucigaşă în condiţiile economiei noastre *ca la piaţă* - nu *de piaţă!*) de a publica un volum de proză SF de CONSTANTIN CUBLEŞAN scris „în dulcele stil clasic", ce nu mai poate impresiona, la ora aceasta, nici măcar pe copii (dacă ne gîndim la micii „savanţi" în devenire pe care ni-i prezintă, săptămînal, influenta emisiune „Ştiinţă şi imaginaţie" de pe programul I al TVR).

Despre ce este vorba?

În primul rînd, despre un şir de texte absolut stupide, ca de exemplu: *Poveste de dragoste*, *Enigmatica maladie cosmică* sau *Boala divină*.

În al doilea rînd, de o serie de povestiri inspirate clar de cîteva modele celebre: *Falsa memorie a domnului Tomas* (sursă: Do Androids Dream Of Electric Sheep? de Philip K. Dik), *Aseară un disc-jokey mi-a salvat viaţa* (sursă: The Bicentennial Man de Isaac Asimov).

În al treilea - şi ultimul - rînd, de cîteva lucrări extrem de interesante prin idee şi mod de abordare, cum ar fi, de pildă: *Balerina albastră*, *Locţiitorul*, *Fecioara de fum* şi, parţial, *Somnul*.

Chiar ideea de ansamblu a volumului SUFLETE MECANICE (povestiri *cu* şi *despre* roboţi) este un împrumut de la bătrînul şi recent dispărutul Ike Asimov, ceea ce n-ar fi însă un păcat în sine. Însuşi Stanislav Lem a păcătuit în acest sens (a se vedea faimoasa *Ciberiadă*), dar la ce nivel!...

Cu toate acestea, nu trebuie să se înţeleagă că volumul lui Constantin Cubleşan este unul ratat din start. Autorul are ştiinţa (sau inspiraţia, sau ingeniozitatea - rămîne la latitudinea cititorului să stabilească varianta exactă) de a aborda subiectele într-o manieră romantică, oarecum nepotrivită cu stadiul actual al SF-ului mondial, dar poate tocmai de aceea interesantă şi care face ca multe dintre paginile cărţii scrise de el să fie *altfel* decît ceea ce cunoaştem în domeniul respectiv. Acest *altfel* salvează, de multe ori, textele, dîndu-le un aer aparte, cu totul personal - deosebit de modelele de plecare, dar în nici un caz inferior lor.

Într-o epocă a hard-SF-ului galopant, naivitatea aparentă a multora dintre povestirile lui Constantin Cubleşan din volumul pe care-l discutăm devine chiar reconfortantă - şi aceasta, în pofida didacticismului şi aerului moralizator ce se degajă din unele pagini ale cărţii.

Concluzia pare evidentă: SUFLETE MECANICE este, în realitate, un exemplu de romantism tîrziu la acest sfîrşit de secol XX şi de mileniu II, într-o lume prea grăbită, prea tehnologizată şi prea complicată ca să-i mai pese şi de altceva decît de lucruri practice, de acea alienare a omului prin intermediul obiectelor pe care au clamat-o atîţia filozofi mai mult sau mai puţin faimoşi, mai mult sau mai puţin zadarnic...

O lectură ce-i va face pe unii să viseze, iar pe alţii îi va plictisi de moarte. Dar, nu-i aşa?, de gustibus... Rămîne, oricum, superba povestire *Balerina albastră*...

ŞTEFAN GHIDOVEANU

POŞTA REDACŢIEI

DARIUS LUCA - Dovediţi certe calităţi literare, dar şi o tendinţă (neîncurajată de mine) spre fantastic/straniu („Guma de şters"). Am reţinut „Iluzie". Aştept şi alte texte.

LAZĂR EUGEN - Texte promiţătoare. Mai trimiteţi. Pentru un răspuns mai prompt şi observaţii la text, anexaţi un plic timbrat corespunzător.

ALBERT UCSEL - „Cristal" nu motivează în nici un fel finalul, de altfel previzibil. Există totuşi semne bune. Încercaţi să refaceţi povestirea la o dimensiune mai mare.

MUNTEANU RADU - Textul foarte scurt nu mi-a permis să-mi formez o idee asupra calităţii dv. scriitoriceşti. Subiectul însă este conex SF-ului.

MARTIN IULIAN - Povestirea este o stîngace încercare în gen; mai aveţi mult de învăţat. Cenaclul poate reprezenta o excelentă şcoală.

LIDIA IONESCU, MOISESCU VIORICA, ALBU ADRIAN, NASTASIU FELICIA - Nu acceptăm manuscrise nedactilografiate.

CĂLUŢ MIHAELA - „Cutia cu pantofi" ar fi fost mai interesant dacă nu s-ar fi dorit cu orice preţ(?) un text cu poantă. Există însă calităţi certe, inclusiv aplecarea spre **science.** Mai trimiteţi. Pentru un răspuns personal, anexaţi un plic timbrat.

CONSTANTIN BUICIUC - Povestiri extrem de promiţătoare. Reţin „Coadă de peşte" şi partea I din „Paginile parabolice". Aştept şi alte texte.

MREANA VIOREL, BARZĂ FLORIN, CIPRIAN LAURENŢIU PRICOP - Deocamdată nu.

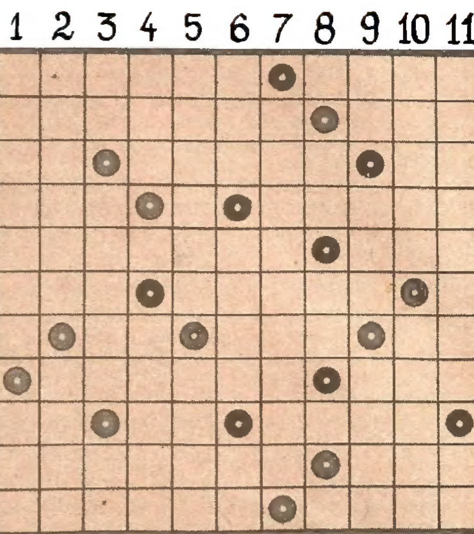
MIHAI NONEA - Mulţumim pentru „stima deosebită" ce o aveţi pentru revista „Anticipaţia". În ce priveşte critica, nu poate fi decît folositoare, de cele mai multe ori celui criticat, alteori, deşi mult mai rar, ca în cazul de faţă, celui care critică, el avînd ocazia să-şi completeze, pe această cale, cunoştinţele referitoare la anumite domenii, de exemplu, la zoologie. Astfel, cele cîteva specii de delfini, dintre care unele - Delphinus Ponticus - trăieşte în Marea Neagră, fac parte din marea familie a cetaceelor. Femelele, după o sarcină de cca 10 luni, nasc unul sau doi pui pe care îi alăptează timp îndelungat. **Sînt** deci mamifere, iar scriitorul Camil Baciu **nu** a greşit numindu-i astfel.

TEHNICA SPAȚIALA

REBUS

ORIZONTAL: 1. Program american de expediții selenare ale navelor pilotate, început la 26 februarie 1966 cu prima navă prototip, într-un zbor balistic de 39 minute și încheiat, după alte 16 misiuni, la 7—19 decembrie 1972, cu un bilanț remarcabil: cel mai lung zbor selenar al unei nave pilotate (301 ore 51 min.); 115 kg roci; popas pe Lună, 75 ore, evoluție pe orbita circumlunară, 147 ore 48 min.; timp total în activitați extravehiculare, 23 ore 12 min. — Replica sovietică alcatuită din 7 stații automate interplanetare lansațe în scopul explorarii planetei Marte, din care a treia (28 mai 1971) a constituit și primul satelit artificial al acestei planete. 2. Aparat de zbor propulsat prin reacție, prevăzut cu mai multe trepte, fiecare cu motoare proprii, care se pot conecta succesiv sau simultan — Jupiter Orbiter Probe, proiect NASA de stație interplanetară în explorare la Jupiter, cu sonda atmosferica și satelit. 3. Primele trepte de la Agena! — Program francez de cercetari astronomice UV cu rachete geofizice — Vanguard-1 și 2! 4. A-și potoli setea — Proiect americano-canadian vizînd cercetarea ghețarilor din marile polare. 5. Proiect francez vizînd asigurarea de transmisii de programe TV educative prin sateliți geostaționari de tipul Symphonie — Cea spațiala a început de la data de 12 aprilie 1961 cînd, pe nava Vostok, Iuri Gagarin a efectuat primul zbor cosmic, pe o orbita circumterestra, timp de 108 minute (pl.). 6. Sigla pentru „Asociația Sportiva Recolta" — Stație de sol amplasata pentru recepționarea fotografiilor transmise de satelitul american de teledetecție ERTS. 7. Eduard — Semnal de alerta la catastrofa aeronautica sau navala lansat de sistemul SARSAT-COSPAS experimentat în comun de URSS, SUA, Franța și Canada — Metalurgy Apollo, set de experiențe de fizica aplicata pe nava Apollo-Soiuz la misiunea din iulie 1975. 8. „..... orbitale", edificii cosmice plasate pe diferite orbite circumterestre sau circumlunare, precum Skylab sau Saliut — Rîu în Irak. 9. Unități de volum în silvicultura — Misiune spațiala. 10. Unitate astronomica, departarea medie Pămînt-Soare, folosită în astronautica la precizarea parametrilor principali ai orbitei planetelor artificiale, sondelor interplanetare etc. — Cei trei... ai pămîntului — Pseudonimul scriitorului Mihai Gafița. 11. Racheta purtatoare vest-europeana fabricata, lansată și comercializata de societatea franceza cu același nume — Frecvent.

VERTICAL: 1. Proiect de sateliți geostaționari de telecomunicații pentru Liga Araba, cu stația de control amplasată în Arabia Saudita — Cea mai mare putere în tehnica aerospațiala. 2. Satelit pasiv geostaționar american lansat la 24 iunie 1966 cu scopul de a servi la legarea diferitelor puncte la rețelele geodezice din orbita sa circulara polara — Familie de motoare-racheta cu propulsant solid pentru trepte superioare de rachete purtatoare și motor de apogeu pe sateliți gestaționari („...37"). 3. Bloc final! — Program american (1977) de cercetare, teoretica și prin simulare, a modului cum s-au format planetele într-un sistem solar oarecare. 4. Lunar Heat Flow, experiența efectuata la fiecare misiune Apollo cu o stație științifică automată instalata pe suprafața Lunii (ALSEP) — Agenție militara americana pentru elaborarea de

proiecte de sisteme tehnice noi, inclusiv cu utilizarea sateliților artificiali ai Pămîntului. 5. Sateliți geostaționari americani de telecomunicații militare construiți pentru închiriere — Fiziolog rus. 6. Orașel în Nigeria — A netezi — LEAM! 7. Aglomerare de meteoriți mari care gravitează între planetele Marte și Jupiter, studiați cu stații construite de RSA (European Spatiale Agency) și lansate de racheta Ariane. 8. Titan — Radio-Satellite, proiect de satelit pentru radioamatori, cu operator automat la bord. 9. Angajare la centru! — Inutilă — Program sovietic cu nave cu cabina pilotabilă vizînd elaborarea și perfecționarea metodelor și tehnicii de explorare a spațiului cosmic, a Lunii și a planetelor. 10. Denumire generica pentru roboții autopropulsați electric (pe roți sau șenile) destinați explorării unor corpuri cerești — A patra planetă a sistemului nostru solar, studiată cu ajutorul stațiilor Mars și Mariner. 11. Laborator spațial cu construcție modulară, folosit pentru misiuni cu durată de 7—30 zile și reutilizabil de 50 de ori — Satelite Scientifico, proiect italian de satelit geofizic de mici dimensiuni.

Dicționar: ZAB, STERI, NTS, TION, OTU.

RADU STOIANOV

I.S.S.N. 1220 - 8620

Lei 25